

TJ Tesla BRNO, orientační sporty

Ročenka 1998

Eva Juřeniková, 3. místo na JMS

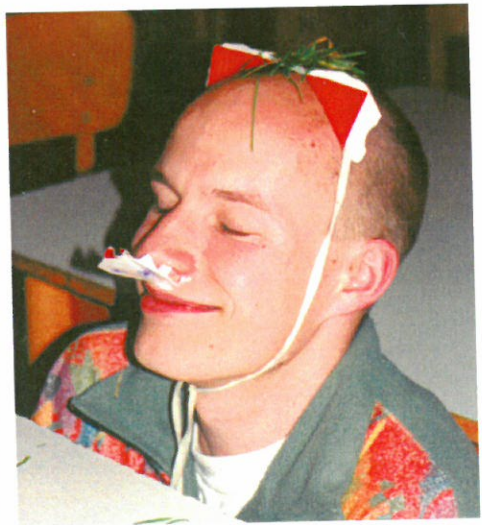
Radovan Čech, 2x mistr republiky

1

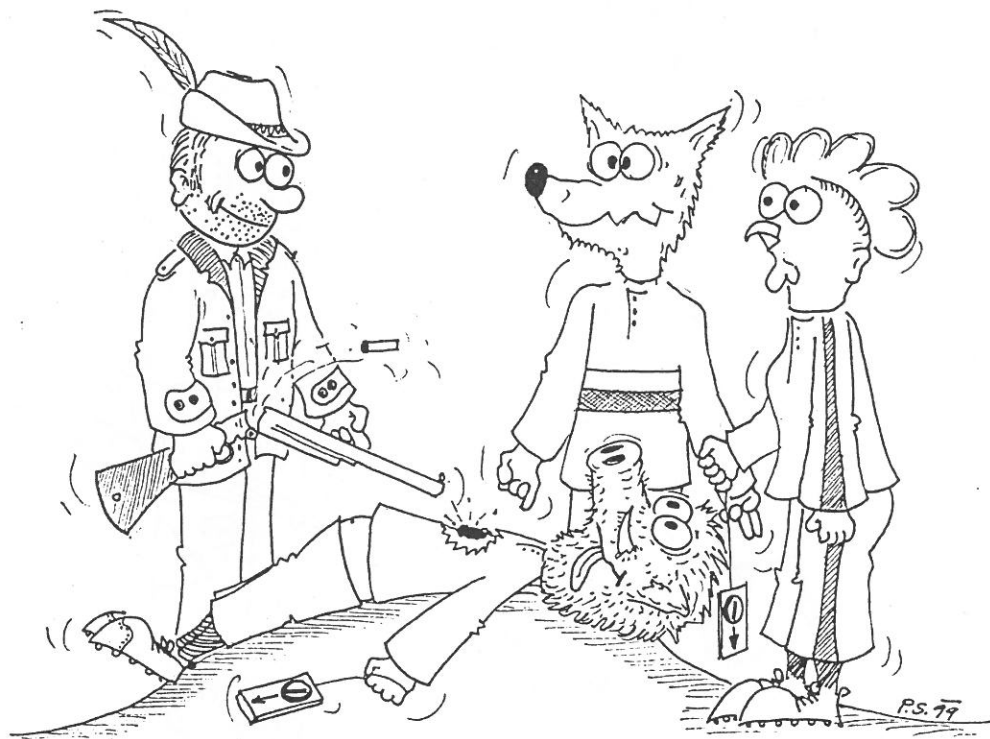
CHYTL JSEM SLINU, ALE NEBYLA MOJE!

Jméno	Adresa	Tel. dom.	Tel. zam.	E-mail, mobil
Bočková Pavla 14.5.1973	Mathonova 18 613 00 Brno	45212320	0504/423186	pavla.bockova@ hartmann-online.de
Bouchal Petr 17.7.1985	B. Němcové 36 612 00 Brno	752250		
Brlica Pavel 24.2.1965	Tumaňanova 621 00 Brno	41228424	42134224	0602-755031
Brlicová Jana 3.2.1974	Prodloužená 260 530 09 Pardubice			
Cigošová Anna 4.5.1952	Těšínská 4 612 00 Brno	740830	43163290	
Cigošová Eva, Kateřina 9.12.1980, 21.7.1979	Těšínská 4 612 00 Brno	754953 740830		
Čech Radovan 3.3.1978	Mokrohorská 14 644 00 Brno	41238394		
Čechová Lenka 8.4.1975	Mokrohorská 14 644 00 Brno	41238394		mlc@math.muni.cz
Čermák Pavel 18.10.1967	Řerichova 4 635 00 Brno			
Dávidík Marián 18.11.1977	Dolina 8 027 05 Zázrivá			
Dokoupil Martin 13.6.1972	Absolonava 20 624 00 Brno	41222857	41212427	martin.dokoupil@incoma.cz 0603-421556
Dufek Jan 2.8.1942	Drobného 58 602 00 Brno	577989	45211312	
Dufková Kateřina 14.11.1973	Bakalovo nábř. 5 603 00 Brno	43239163		kat.duf@post.cz
Durmon Petr 5.6.1945	Srbská 36 612 00 Brno	751391		
Fajt Josef 9.1.1926	Tůmova 34 616 00 Brno	3242364		
Galíková Jana 22.1.1963	E. Machové 39 616 00 Brno	786275		
Gandělová Alice, Veronika obě 15.10.1979	Vltavský 21 625 00 Brno	354066		
Gandělová Kateřina 26.9.1973	Vltavská 21 625 00 Brno	354067		
Gernertová Martina 27.10.1973	J. Havlíčka 1214 514 01 Jilemnice			
Gryc Jan 16.5.1967	Pastviny 96 624 00 Brno	41224969	525390	0602-789897
Gryc Tomáš	Lipská 4 616 00 Brno	750108	41215439	
Habán Ivo, Zuzana 14.1.1977, 29.2.1980	Palakého nám. 9 621 00 Brno	773197		
Hájek Martin 13.5.1982	Výstavní 7 644 44 Ořechov			
Heczko Robert 28.3.1978	Erbenova 802 739 61 Trinec	0659/21116	privat v Brně: Botanická 39	743331
Hermany Jiří 31.5.1983	Filipínského 4 615 00 Brno	537974		
Hlaváč Jiří 11.7.1965	Srbská 15a 612 00 Brno	745449	41191932	0602-502259 jirih@brno.sgi.com
Holík Marek 22.7.1965	Pšeník 11 639 00 Brno	43242822	41224245	holik@inasport.cz
Horký Tomáš 8.4.1967	Teyschlova 29 635 00 Brno	46214320	41212255	
Hubík Martin 3.8.1985	Bořetická 13 629 00 Brno			
Jelínek Tomáš 8.2.1988	Vacova 3 602 00 Brno			

Jméno	Adresa	Tel. dom.	Tel. zam.	E-mail, mobil
Jureníková Eva 24.11.1978	Jičínská 29 700 30	069/374556	privat v Brně: J. Fajmonové 16	44211552 eva.jurenikova@hotmail.com
Kabelová Radka 7.9.1978	Tábor 41c 602 00 Brno	41214103		
Komínková Hana 22.3.1985	Divadelní 15 664 44 Ořechov	47225572		
Kovář Jaroslav 5.7.1973	Studená 22 638 00 Brno	521911		
Kovářová Iva 23.4.1970	Merhautova 170 614 00 Brno	521911	45537410	iva.kovarova@bmt.cz
Krejčí Jan 17.3.1976	Čápkova 34 602 00 Brno	758297		
Kubiček Lukáš 22.5.1984	Prušánecká 6 629 00 Brno	44216919		
Kuchařová Ada 5.1.1958	Chalabalova 5 623 00 Brno	47220114	41521111	
Libant František 23.2.1977	F.B. Drobyševa 8 902 01 Pezinok			
Liščínská Eva, Zdeněk 12.5.1944, 11.1.1982	Bzenecká 20 629 00 Brno	44217154		
Liščínský Tomáš	Bzenecká 20 629 00 Brno	44217154	44217154	
Lukášová Lenka 27.6.1966	Svitavská 34 614 00 Brno		41248689	caff@ski.cz 0603-731483
Mach Radovan 28.4.1966	Pastviny 94 624 00 Brno	41224964	525781	machr@bp.com 0602-702851
Mikoška Jaroslav j.,s. 1.5.1981, 25.5.1951	Elpova 26 628 00 Brno	44215107	539079	0602-780961
Mikošková Kateřina 4.9.1976	Elpova 26 628 00 Brno	44215107		katka@math.muni.cz
Milán Pavel j.,s. 28.11.1972, 27.4.1946	Nopova 33 615 00 Brno	538749		
Milán Radek 4.6.1976	Nopova 33 615 00 Brno	537241		
Minařík Luboš, Michaela 27.6.1957, 28.6.1986	Richtrova 1 623 00 Brno		41522482	otzbrn@mvcz.cz (jméno do subj.)
Němec Dušan 14.8.1939	Tomešova 8 603 00 Brno	43244572		
Nezval Martin 1.4.1984	Karlova 76 614 00 Brno	571843		
Nykodým Petr 16.6.1963	Minská 22 616 00 Brno	41219782	41243855	0602-450507
Ondráček Radim 14.12.1974	Krapkova 2a 796 01 Prostějov			ondracekrl@post.cz
Patrás Igor 18.12.1979	Rudohorská 30 Banská Bystrica			
Petr Alois 24.10.1937	Soběšická 119 638 00 Brno	525011	41321276	
Polesný Michal 25.4.1985	Bořetická 20 629 00 Brno	44215590		
Pospíšek Zbyněk 28.7.1960	Staré zámky 17 628 00 Brno		43525426	pospisek@volksbank.cz
Potěšil Václav 20.1.1982	Suzova 8 Brno	772258		
Procházka Jiří 18.2.1976	Čoupkových 16 624 00 Brno	41222659		
Průša Michal 21.10.1973	Ant. Procházky 10 602 00 Brno	336957		(G. Hállová:) 536646

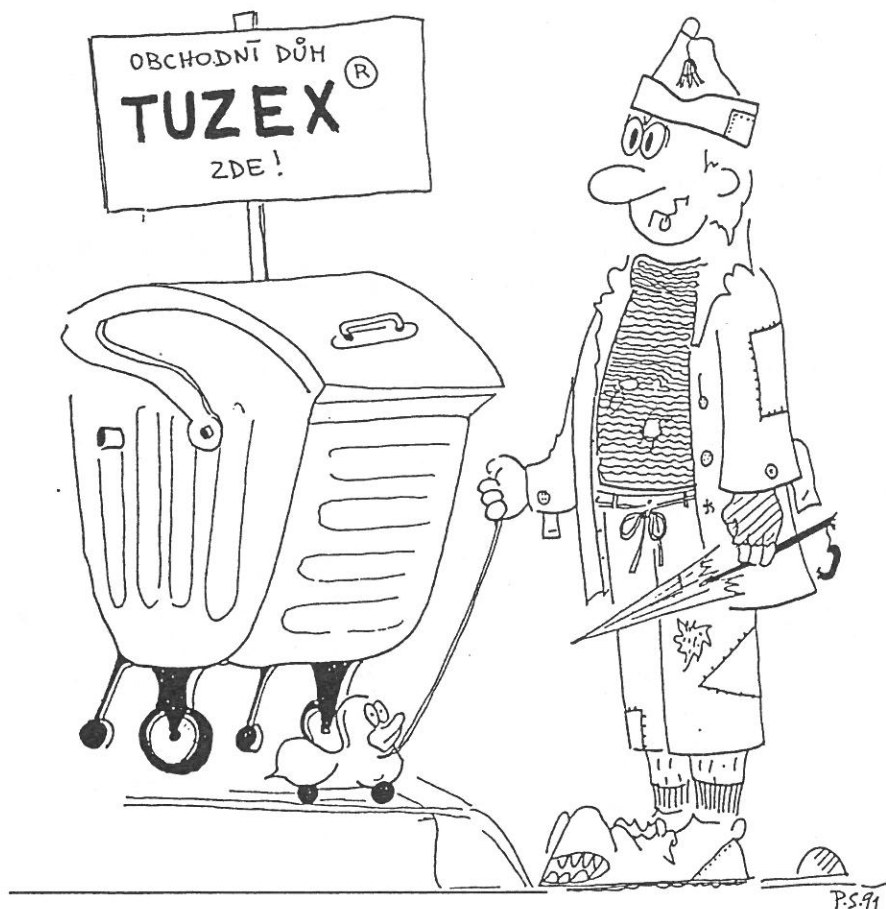
Ročenka 1998

MAŠKARNÍ ORIENTAČNÍ BĚH JE PĚKNÁ
BLBOST, KRETĚNÍ.

Reklama

NAKUPUJTE V TUZEXU, BUDETE
SPLŇOVAT PŘEDPOKLADY PRO ÚČAST
NA ODDÍLOVÉM PŘEBORU

TJ Tesla BRNO, orientační sporty
<http://www.math.muni.cz/~mlc/silikon/>
Ročenka 1998
Ilustroval: Petr Strejček
Obálka: Lenka Lukášová
Vydalo nakladatelství Čelenka v lednu 1999

Obsah

Obsah	3
Ohlédnutí za rokem 1998 (<i>Čelenka</i>)	4
Poděkování	4
Výkony roku 1998	5
Závody, závodění a nejen to	
Slíbený článek do ročenky (<i>Vous</i>)	6
Kresličům (<i>Plech</i>)	10
GRAND PRIX SLOVAKIA 98 aneb ... (<i>Zdenča</i>)	12
HROBAŘSKÉ OPEN VE SLOVINSKU (<i>Peťa</i>)	14
Francouzské pozdravy (<i>Hanka</i>)	15
5 dní v Belgii (<i>Miša</i>)	16
Nejen pohádky a nikoliv pro nejmenší	
O perníkové chaloupce (<i>Jarda Miki</i>)	18
Tajný agent Kotrč Kadeřavý -0,07 (<i>Kotrč K.</i>)	21
Expedice na Zemi (<i>Čelenka</i>)	22
Jedni tajtrlíci se vracejí, druzí už tu jsou (<i>Martin</i>)	25
Metodické okénko	
Tajemství šťastné lásky (<i>Radim</i>)	26
Výstroj a výzbroj orientáka (<i>Peťa</i>)	28
Výstroj a výzbroj lobáka (<i>Peťa</i>)	29
Zadáno pro majitele a milovníky psů	
Bulim (<i>Ivošek</i>)	30
Několik pravidel pro fotografování psa (<i>Martina</i>)	31
Pravidla pro výchovu psa (<i>Martina</i>)	31
Výlet do historie	
Ze starých letopisů (<i>Štěpi</i>)	32
Adresář oddílů	34

Ohlédnutí za rokem 1998

Jaký vlastně byl ten rok 1998 ? Zeptala jsem se v duchu, když jsem začala psát ročenku, stejně jako se zeptal Jarda Mikoška v novoročním Kouři. Určitě budete s ním i se mnou souhlasit, že letošní výsledky jsou naší společnou velkou radostí. Vyrostli nejen na dlouholeté dřině a odříkání těch, jejichž jména si můžete přečíst na následující stránce, ale svůj podíl na tom mají všichni v oddíle, kdo věnovali všechny ty hodiny a hodiny času ve prospěch naší společné práce a zábavy. Zamyslete se nad tím kolik práce se skrývá za tím, že oddíl funguje tak, jak má - to jest, dozvíte se od Někoho, kde jsou závody, Někdo vás přihlásí, Někdo objedná autobus, Někdo všechny odprezentuje, Někdo uspořádal Mistrovství družstev, navíc velmi dobře, Někdo uklízí ve skladu, Někdo vám posílá Kouř, Někdo zařídil soustředění, Někdo sehnal dederony, Někdo i nějaké peníze, Někdo mapoval, Někdo vedl tělocvičny, Někdo poctivě trénoval, Někdo měl spoustu dobrých nápadů ... Kromě toho si ti Někdové užili spoustu legrace a zábavy. A kdo že jsou ti Někdové? No přece vy všichni - Tesláci!

Myslete na to, že tohle všechno není samozřejmost, ale výsledek společného snažení nás všech, na to, že obhajovat v novém roce výborné je někdy mnohem těžší než napravovat špatné a hlavně na to, že vždycky je co vylepšovat! Co se týče výborných výsledků, tak jste si už určitě všimli, že se tam nápadně často opakuje D20, H20. Kde jsou šestnáctky, osmnáctky, dospěli? Mnozí z vás také určitě očekávali medaili z mistrovství družstev, které nám letos nevyšlo... Další nechám na zamýšlení každého z vás.

Nezapomente, že když *„ten dělá to a ten zas tohle, tak všichni dohromady udělají hrozně moc!“*

Jedna z Někdů - Čelenka

Poděkování

Chtěli bychom poděkovat všem firmám, které letos pomohly našemu oddílu, ať už finančně, materiálně nebo tím, že nám daly k dispozici svoje zařízení.

Byly to především firmy:

INA Sport	AW
Silicon Graphics	Tom Horký
Incoma	RTS
Clauhan	MAURER
SWR	ELTODO
Ateliér DOS	Elektrosystém
CAFF Agentura	INTERPLAN

Členové oddílu

Výkony roku

Mistrovství světa veteránů: Ada Kuchařová 1.místo
Juniorské mistrovství světa: Eva Juřeníková 3.místo (klasika)
 5.místo (štafety)

Na juniorském mistrovství světa nás dále reprezentovali: Radovan Čech a Robert Heczeko (7.místo, štafety), Zdenka Stará (5.místo, štafety), Martina Schindlerová.
 5 z 12 juniorských reprezentantů bylo z našeho oddílu!!!

Mistrovství Švédska: Eva Juřeníková 1.místo (klasika)
 3.místo (sprint)

Medaile z domácích mistrovství

Mistrovství ČR - dlouhá trať
 D20 2.místo Zdenka Stará
 H20 3.místo Robert Heczeko
Mistrovství ČR - klasika
 D20 1.místo Zdenka Stará
 D20 3.místo Martina Schindlerová
 H20 1.místo Radovan Čech
Mistrovství ČR - sprint
 H20 1.místo Radovan Čech
Mistrovství ČR - štafety
 D21 1.místo Pracná, Schindlerová, Stará
 H21 2.místo Čech, Heczeko, Dávidík

Dlouhodobé soutěže

Silva Cup
 D20 1.místo Zdenka Stará
 H20 1.místo Radovan Čech
 H20 2.místo Robert Heczeko
Český pohár štafet
 D21 1.místo
 H21 3.místo
Česká liga klubů
 dospělí 1.místo

MTBO

Evropský pohár
 7.místo Jiří Procházka

Horský OB

Mammut International Mountain Marathon
 6.místo Čech, Heczeko
Slovenian Marathon Orienteering
 2.místo Strejček, Štěpánek
 3.místo Čech, Heczeko

Slíbený článek do ročenky

Na valné hromadě (za rok 97) jsem vystoupil s tím, že jsem zaslechl kritiky tratí na námi pořádaných závodech v roce 1997, a že bych se pokusil o jakýsi rozbor těchto tratí a sepsal to jako článek do Ročenky. Trochu jsem přecenil své časové možnosti, věc přestávala být aktuální, takže jsem si sehnal materiály pouze o Mistrovství ČR 1997 štafet a družstev. Rozbor ukázal, že formálně jsme vyhověli - vítězné časy jednotlivých kategorií byly až na výjimky dle Pravidel. Co by šlo vyčítat jako nedostatek, byl malý počet kontrol v lese, vyplývající ovšem z toho, jak malý časový prostor jsme my mapáři ponechali staviteli tratí. Protože celé téma hned od samého začátku nebylo jenom o činnosti stavitele tratí, rozhodl jsem se připojit obecné úvahy o stavbě tratí, souvislost s mapováním a vůbec pořádáním závodů. Pro stavitele tratí by mělo být jasné (asi), že

- stavitel tratí, podle toho co mu mapa dovolí a podle toho co z ní dokáže vydolovat, rozhoduje asi největší měrou o osudu závodu
- právě na něm nejvíc záleží, jestli se mapa správně zhodnotí - stavitel může citlivě vynechat při stavbě tratí ty části mapy, které se nepovedly, a pokud po citlivém vynechání z mapy ještě něco zbude, může potlačit slabiny mapy a zdůraznit její přednosti
- existují jednoznačná omezení pro stavitele : kvalita mapy - musím se některým částem mapy vyhnout ?, jak detailní mohou být dohledávky ?, typ terénu - kontroly na terénní tvary nebo spíš porostové záležitosti nebo jen křížovatky cest?, velikost mapy - vejde se mi to tam ?, musím křížit tratě ?, je nějaká zakázaná (nepovolená, nebezpečná) oblast ?, vhodnost pro daný typ závodu - je to (mapa atd.) dostatečně důstojná ?, už na ní byly jiné závody ? (už byly některé kontroly použity ?), prostor závodu - kde start a cíl ?, shromaždiště ?, parkoviště ?, občerstvovačka ?, cílový pytel a prostor pro předávku pro štafety ?, čas - mám mapu s dostatečným předstihem ? (musím přece tratě vymyslet, v terénu ověřit, v terénu označit, nakreslit mapy, napsat popisy, sečíst délky tratí a převýšení, zorganizovat roznášení kontrol, nachystat vzory ražení, atd. - je toho strašně moc)
- nejlépe se staví trať pro kategorii, kterou sám běhám - je mi jasná délka, počet kontrol, čas vítěze, náročnost, mohu to udělat tak, aby se mě samotnému líbila, stavím to pro sebe, právě proto je třeba myslet i na ostatní, tj. zejména na děti a na staříky - trať pro malé děti se staví na úplně jiných kontrolách než pro všechny ostatní tratě, je dost rozdíl mezi tratí -12 a -14 a možná i mezi H a D v těchto kategoriích, kvalitativně o stupeň více jsou už dorostí, veteráni zase chtějí mapově náročnější tratě (byť kratší), ale běžecky spíš nenáročnější (což jde často proti sobě), čili téměř každá kategorie má svoje požadavky
- veteráni stojí za péči stavitele (i ostatních pořadatelů), protože tato kategorie po závodech většinou nejvíc skuhrá (nejvíce si vymýšlí), taky jsou v různých komisích a mohou ovlivnit hodnocení závodu (to je jako v politice, je třeba lobovat u těch pravých)

- dobrým stavitelem se člověk stává až dobře postaví tratě pro skutečně velký závod, tj. množství tratí pro různé věkové, ale i výkonnostní kategorie, nestačí tedy jen zkušenost z postavení tratí na treninku nebo na soustředění (to je jen dobrý začátek)
- je vhodné stavět tratě ve dvojici (je možnost konzultace, kontroly), je vhodné nahlédnout „do kuchyně“ někoho zkušeného (třeba i jako odstrašující příklad), je dobré nechat si zkritizovat tratě ještě před závodem, dvojici může vytvořit i hlavní rozhodčí nebo jiný funkcionář závodu
- nejdlejší tratě je snadnější dělat, vymetou celou mapu a mohou tak využít všech jejích předností, nejtěžší je postavit několik různých kvalitních tratí v délce 3-5 km
- se nemá zapomínat na zkušební proběhnutí tratí, nebo alespoň jejich podstatných částí, s otestováním časů
- se nemá zapomínat na „schema“ všech tratí, které ukáže „vytíženost“ jednotlivých kontrol, aby se nestalo, že všechny tratě se motají na několika málo kontrolách
- je diskuse o tom, zda vést všechny tratě „jedním směrem“ nebo je vést protisměrně, čímž vznikne obdoba ostrých úhlů
- se nemá zapomínat na pravidlo o nejmenší přípustné vzdálenosti kontrol, nezapomínat na umístování kontrol na různé typy (ne samé kameny nebo rohy porostů) - vystřídat pokud možno co nejvíc typů, nezapomenout na možnosti volby postupů mezi kontrolami, na střídání různých délek postupů

Ti mapaři ! Dovolím si obrátit věčné kritiky map proti stěžovatelům, a obvinít je z neznalosti a nedostatku kompetence. Po téměř každém závodě si někdo stěžuje na mapu. Obzvláště mě taková kritika pobaví od například kategorie DH -14 (nebo dokonce -12). Ne, že by někdy nemohli mít pravdu, nemyslím si ani, že by kritizovat mohl jen velmi zkušený orientáček. Tvrdím však, že během závodu a bezprostředně po doběhu, většinou není závodník schopný objektivně posoudit, co je jeho chyba a co je chyba pořadatelů. Já toho rozhodně schopný nejsem, a to jsem desítky závodů pořádal, rozhodoval, řediteloval, stavěl, mapoval a stovky závodů absolvoval. Ještě mě nepřestalo bavit důkladně rozebírat svoje účinkování v důležitějších závodech, ale vždy až s potřebným odstupem se rozhodnu zda to byla moje chyba nebo udělal chybu někdo jiný. V posledních letech při pořádání našich závodů působívám v partě, která odbavuje borce v cíli. Je to zajímavá zkušenost, závodníci (naprostá většina, včetně mých kamarádů) bezprostředně po závodě nejsou normální. (U některých je to možná sertrvalý stav, většinu to dozajista v krátkém čase přejde.) Jsou maximálně soustředění na závod, jsou v jakési euforii a rozhodně nejsou schopni uvažovat ve všech souvislostech. Všimněte si, jak je při vyjádření o kvalitách cízí mapy střídmy třeba Lenhart, který by jistě kritizovat mohl. Řekne věcně a přesně, v čem je problém, ale k mapaři bývá velmi shovívavý, protože ví kolik práce to obnáší a ví, že je lepší špatná mapa než žádná. Kdo z nás umí přesně mapový klíč ? Kdo z nás sleduje oficiální (i mezinárodní) trendy a odborná doporučení pro mapy a mapaře ?, pro stavitele tratí ? Ví o čem mluvím, protože četba „Mapového klíče“ mě znovu a znovu připomene věci, které jsem zapomněl, pokud jsem je někdy vůbec věděl. Pro mě i po těch letech není mapování rutina. Mapuji občas i s několikaletými přestávkami, takže se vždy znovu a

znovu rozbíhám od začátku. Vždy si znovu musím připomenout, a dle konkrétního terénu znovu určit : jak velké kameny mapovat (jak malé zanedbat), jak velké jsou balvan a velký balvan, jak rozdělit cesty - co je už pěšina a co ještě cesta, co je (meliorační) příkop a co je úzká bažinka, rozdíl mezi rýhou a mělkou rýhou, jak výrazné stromy (vývraty) mapovat a jaké zanedbat, atd.. Samostatná kapitola jsou porosty - kolik „zelených“ bude mít smysl ?, jeden druh podrostu (zarostlých pasek) nebo dva ?, použít značku pro polootevřený terén ?

Dovolil jsem si shromáždit pro Vás (i pro sebe) ty části Pravidel, které se často nedodržují a zřejmě nejsou příliš známé.

Mezinárodní norma IOF „Mapy pro OB“ říká, že závodníci by neměli vnímat žádné nepřesnosti v mapě. Taková přesnost se určuje 5má ukazovat co nejpřesněji relativní výškové rozdíly mezi sousedními útvary. Na mapě se nikdy nesmí potlačit požadavek čitelnosti kvůli znázornění přebytku malých detailů. Kupka kamení se kreslí jako malá kupka (hnědá barva), nerozlišuje se kupka hlíněná a kamenná. Balvan - minimální výška 1m, velký balvan - zvlášť velký a výrazný balvan. Příkop - přírodní nebo umělý příkop (vodoteč), který může obsahovat vodu. úzká bažina - bažina nebo vodní průsak, které jsou příliš úzké pro znázornění značkou bažina. Rýha (erozní rýha nebo příkop) má minimální hloubku 1m, mělká rýha 0,5m. Jáma i malá prohlubeň by měly mít nejmenší průměr 2m a minimální hloubku 1m. Vývrat a význačný strom se kreslí jen tehdy, jsou-li význačným orientačním bodem. Zelené rastry a zelená plná označují jednoznačně průběžnost. Průběžnost se hodnotí v závislosti na rychlosti běhu, nikoliv na optickém dojmu, neberou se v úvahu případné bažiny nebo kameny. Případné větve na zemi mají být označeny jako podrost, tj. stejně jako koprivy, ostružiní, vřes, nízké křoví, apod. - vše co je do výše 1m a brání běhu. Co je vyšší než 1m je hustník. To samozřejmě platí i na pasekách - zarostlá paseka je do výše 1m, co je vyšší je hustník.

Pěkně vymyšleno, ale pro moji osobu (v některých terénech) - problém. Zelená v různých provedeních a kombinacích by měla zobrazovat pouze průběžnost terénu. Dobře. Ale ve skutečnosti to tak nebývá, rozhodně ne absolutně. V nejlepším případě nám na jedné mapě napoví rozdíly mezi průběžností sousedících porostů. A co když jsou vysoké stromy a mezi nimi husté nastlané větve, kořeny a podobně, takže průběžnost je mizerná. A naopak - mladý porost, nízké stromky, ale mezi nimi čisto, takže průběžnost je perfektní. Narážíme na další pojem - viditelnost nebo průhlednost porostu. A teď musím přemýšlet, jestli mě jako závodníka víc zajímá průběžnost nebo průhlednost. Zdálnivě je to jasné, podle průběžnosti se rozhodují jaký postup zvolím. Na to musím za sebe říct, že to je pravda, ale pokud mám výhodný postup, zelená mě nezastaví. A naopak - pokud dohledávám něco složitějšího, nezajímá mě průběžnost (taky proto, že do toho hustého nepolezu), ale jak to vypadá na pohled - tedy průhlednost. Výsledek - jako mapaři mně zbývají zase další kompromisy !

Není absolutně přesná mapa, tak jako není absolutní spravedlnost. Ale to bychom se dostali moc daleko od tématu.

Ale hlavně - nestěžujme si na mapu, stěžujme si na pořadatele. Co bylo špatné na Mistrovství ČR 98 ? Asi řeknete, že všechno, ale vezměme to racionálně. Mapa - troufám si tvrdit, že sobotní mapa byla velmi dobrá, v části s břidlicovými lomy byla dokonce vynikající, mapa sprintového semifinále byla pravda slabší. Stavitel - jak jsem vyrozuměl, původně to neměl být stavitel a když tak ne hlavní a jediný, postavil fyzicky těžké tratě - vždyť to bylo Mistrovství !, místa startů a cílů mu měnili pod rukama, byla tam celá řada omezujících podmínek, kterým musel vyhovět - řeka, železnice, pole a louky, prostor cíle - průšvih byl, že ho zřejmě nikdo nekontroloval. Pořadatel - vybral nový zajímavý náročný terén, to se přece po pořadatelích chce, semifinále sprintu byl nádherný terén, v takovém

(na dobré mapě) bych určitě chtěl závodit, pro závod jednotlivců vybral terén, kde se v průběhu trati vystřídá několik různých typů terénu, důstojných Mistrovství. Tak co bylo špatné? Souhra toho všeho, kontrola, důslednost, zodpovědnost, pracovitost. Pouchme se z toho. Jako potenciální příští pořadatelé, ale i jako závodníci. A nenadávejme už těm z Turnova a Jilemnice. Jen si vzpomeňte kolikrát jsme vyrvali mapu mapařům (zvláště některým) z pařátů na poslední chvíli, jen si vzpomeňte jak jsme pořádali závod, kde v cíli nebylo pítí (a bylo vedro), jak jsme na výměnu map nedodali to podstatné - mapy, jaké problémy nám dělá vydat včas výsledky, jak jsme vydali mapu se severem pootočeným o 8 stupňů, jak míváme zajištěnu mokrou variantu závodu, jak ... Mimochodem - mapa Javořice. Nádherný terén, náročný na běh i orientaci, těžká podložka - nadmořská výška + přírodní kalamity a následná těžba dřeva. Pro stavitele trati velmi obtížné. Sice velký prostor, ale když se musíte vejít se dvěma závody štafet do stísněného prostoru kempu, musíte obíhat přinejmenším Velký pařezitý rybník, musíte se vyhnout extrémní bažinatým, hustým porostlým a kamenitým oblastem, nemůžete použít lákavý skalnatý hřeb - rezervace, přes prostor vede několik asfaltových silniček, těžce se vybírají tratě. Terén je opravdu obtížný a stavitel si zde víc než jinde musí v terénu důkladně ověřit kde je mapa dobrá a kde ne. Po jarním OŽ 98 jsem měl (na dovolené v Řásné) možnost si důkladně v terénu prohlédnout kontroly, se kterými jsem měl potíže při závodě. Nepůjdu do všech detailů, kontrola - Č. 14 na trati H35. Jižní kámen, u potoka mezi hustníky. Řada závodníků přeběhla až na silničku asi 100m za kontrolu, velká diskuze. Od předchozí kontroly se sbíhalo dolů svahem, ale dalo se jít po cestě, od její jasné křížovky už azimutem posledních asi 200m, celkem snadně. Nejprve byl okraj paseky, O.K., ale mělo se jít přes první potok. Chyba (moje!) - nebyl to potok, ale modrá severojižní čára. Na to jsem přišel hned po závodě. Při závodě jsem měl v paměti, že budu míjet dva potoky, a protože tam byl ve skutečnosti jen jeden, zmátlo mě to (a zřejmě nejen mě). Pak se tedy běželo k dalšímu potoku, ale především k hustníčku, vedle něhož měla kontrola být. Chyba (stavitele!) - nebyl to hustník (chyba mapaře), ale podrost - nejvyšší, byť velmi husté smrčky nedosahovaly mně ani k pasu, tj. mělo to být nakresleno jako podrost. Směrově, vzdálenostně a výškově je to místo perfektní (téměř), ale nikoli hustník. Kdyby tam ten hustník v mapě vůbec nebyl, byla by asi taktika nás závodníků jiná, ale takhle to svádělo využití na snadnější dohledávku hustniček. To se mapaři stát může, nemusí to ani být chyba v kvalifikaci porostu, ale přehlédnutí při kreslení. V každém případě tam stavitel nemůže dát kontrolu, popřípadě to nesmí pustit ten, kdo kontroluje stavitele (znovu je na tom vidět, že na úspěšném pořádání závodů se musí podílet více lidí). Výše uvedené jsem samozřejmě nezjistil při závodě, ale až dost dlouho po něm, a proto o tom mluvím. Mnohem jednodušší situace byla na kontrole Č. 16 na mé trati. Jáma v kamenech u průseku. Problém byl v tom, že paralelně se správným průsekem byl jiný čerstvý průsek-cesta (rovněž v kamenech) asi 50m vedle. Ti, kdo ke kontrole náhodou postupovali ze stejné strany jako stavitel trati (a jeho kontrolor), neměli potíží. Ostatní měli smůlu.

Závěrem - to, co je závodníkům předloženo, není nikdy jenom práce mapaře a stavitele. Měla by to být účinná spolupráce obou za účasti dalších pořadatelů. A proto : nadávejte-li, nadávejte těm pravým.

S pozdravem pořádáme závody u Brna

Vous

Kresličům

Už jsem měl, párkrát to štěstí, že jsem před pořádáním závodů rozdával mapy na kreslení a tu smůlu, že jsem je taky vybíral. Níže jsou podchyceny některé chybičky, které někteří dělají. Ne všichni, ale někteří skoro všechny.

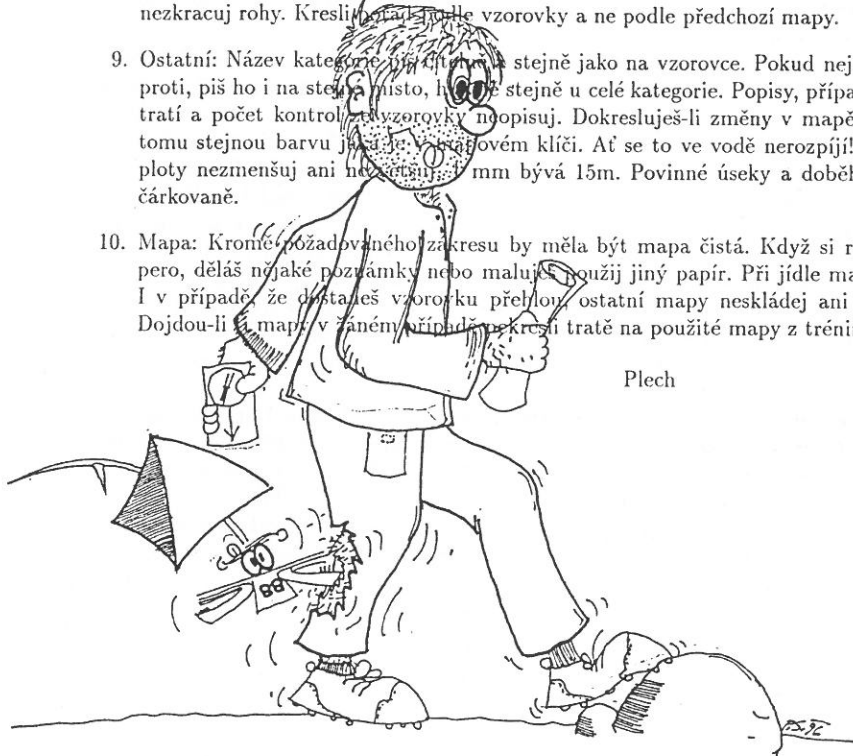
ZÁKLADNÍ DESATERO:

1. Na začátek: Základními pomůckami pro zákres tratí do mapy jsou: něco na psaní, vhodná šablona s kolečkem a trojúhelníkem a pravítko. Při kresbě je třeba si uvědomit, že podle mapy poběží závodník. Je nutné, aby mu bylo umožněno, dostat se podle zákresu až do cíle.
Než začneš kreslit, prohlídni si alespoň jedenkrát vzorovku. Vhodné je přečíst si i popisy kontrol. Kreslí-li více lidí pohromadě, není žádoucí navzájem soupeřit v rychlosti zákresu. I když kreslíš sama (sám) je lepší odložit hodinky a nestanovovat si žádné časové limity na jednu mapu. Pokud uděláš při zákresu zásadní chybu, nepokoušej se ji opravit. Gumu na gumování, žiletku, nůž ani bělobu nepoužívej. Mapu s chybou dej coby „zmetek“ bokem. Máš-li po zákresu pěti map více zmetků než dobrých, dál raději nepokračuj. Nepodváděj! Dělat, že sis chyby nevšimla ti nepomůže.
2. Něco na psaní: K zákresu tratí na závod se používá červené barvy (PMS purple). Fialová, oranžová, žlutá i hnědá mají sice k červené blízko, ale nejsou červené! Nejvhodnější je použít propisku nebo mikrofixu. Propiska by měla psát nepřerušovaně. Použiješ-li fixu, musí být vyrobená na alkoholové bázi a ne na vodní. Ta druhá se pak ve vodě rozpjí, nebo zmizí. Pokud nic z toho nemáš, kup si. Rozhodně nepoužívej: pastelku, fixu s kuličkou (roller), tlustou fixu, voskovky, vodovky atp..
3. Kde kreslit: Rozhodně v místnosti a nejlíp doma. Kreslit ve škole „pod lavicí“ není vhodné, stejně jako krátit si tím čas na zastávkách a v dopravních prostředcích. Nejvhodnější poloha je vsedě na židli u stolu. V leže nee. Za žádných okolností nezapínej televizi. U kreslení používáš obě ruce a proto není dobré brát si k tomu nějakou bokovku. Vyvaruj se alkoholu a hospody!
4. Kolečko: Kolečko kreslí vždy podle šablony, je to nejdůležitější část zákresu. Označuje objekt kontroly a je centrováno tak, aby byl objekt v jeho STŘEDU. Střed kolečka neoznačuj. Je-li v kolečku více objektů dej pozor na popis. Spoléhat na to, že má popisy závodník je stejná blbost, jako dělat tečku na správném objektu. Když se přesně netrefíš, uvaž, jestli je to únosné. Vzhledem k tomu, že průměr kolečka je 5-6 mm neměl by být objekt blíže čáře než 2 mm (zevnitř). Je-li zcela mimo kolečko nebo je v kolečku objekt jiný, mapu vyřad! Máš-li šablonu s kruhem a kreslíš ovály nebo kruhové úseče, děláš někde chybu. Zkus si to natrénovat na čistém papíře. Nezlepsíš-li se do půl hodiny, dál nepokračuj.
5. Start a cíl: Start označuje začátek orientace. Ja to rovnostranný trojúhelník o délce strany 7mm. NIKDY ho nekresli bez šablony a to ani pomocí pravítka. Jeden jeho vrchol (je jedno který) musí ležet na spojnici start-první kontrola, tzn. směřovat na jedničku. Máš-li to jinak, máš to špatně. Kreslení startu je těžší, proto hned nezoufej. Cíl označují dvě soustředné kružnice. Není dobré, aby se navzájem křížili. Cíl by

rozhodně neměl překrývat sběrku. Nakreslíš-li cíl o něco vedle není to důvod mapu vyřazovat.

6. Spojnice kontrol: Měla by být totožná s pomyslnou spojnicí objektů kontrol. Odchylka, zvláště úhlová, není žádoucí, protože podle spojnice závodník odměřuje azimut. Vyvaruj se přetažení čáry do kolečka, raději kousek nedotáhni. Mineš-li kolečko úplně, mapu vyřaď. I krátké čáry dělej podle pravítka. Čáry kratší než 2 mm nedělej vůbec. Na první kontrolu ved čáru z toho vrcholu trojúhelníka, který je k ní nejbližší. Sběrku s cílem podle pravítka nespojuj. Místo pravítka nepoužívej žádné náhražky. Pravítko musíš mít vždy delší než čáru co děláš. U scorelaufu kontroly nespojuj.
7. Označení kontrol: Kontroly se, u závodů s daným pořadím, označují pořadovými čísly od jedničky a to vzestupně směrem od startu. Start ani cíl číslo nemají. Než začneš psát, zkontroluj, že máš mapu severem nahoru. Nevíš-li si rady, napiš čísla stejným směrem, jako je napsán název mapy a měřítka. Nápis na reklamách se neřídí. Čísla by neměla zakrývat důležité detaily mapy, jejich velikost vol zhruba stejnou s průměrem kolečka. Uděláš dobře, když před očíslováním kontroly spojíš. Snaž se čísla umístit na všech mapách stejně. Používej písmo typu B-kolmé.
8. Linie: Kreslení linie je těžší než kreslení normální trati. Dostala (dostal)-li jsi však kreslit linii, nijak se nestresuj. Spleteš-li se mapu vyřaď, i když je pravděpodobné, že to závodník nezjistí. Uvnitř koleček a startu linii nekresli. Na křižovatkách si nezkracuj rohy. Kresli podle vzorovky a ne podle předchozí mapy.
9. Ostatní: Název kategorie je stejný jako na vzorovce. Pokud nejsi zásadně proti, piš ho i na stejné místo, i když stejně u celé kategorie. Popisy, případně délku tratí a počet kontrol na vzorovky neopisuj. Dokresluješ-li změny v mapě, použij k tomu stejnou barvu jako je v základovém klíči. Ať se to ve vodě nerozpjíjí! Paseky a ploty nezmenšuj ani neroztahuj. 15 mm bývá 15m. Povinné úseky a doběh se kreslí čárkovaně.
10. Mapa: Kromě požadovaného začesru by měla být mapa čistá. Když si rozepisuješ pero, děláš nějaké poznámky nebo maluješ, použij jiný papír. Při jídlu mapu odlož. I v případě že dostaneš vzorovku přelhou, ostatní mapy neskládej ani nestříhej. Dojdou-li ti mapy v daném případě nekresli tratě na použité mapy z tréninků.

Plech

GRAND PRIX SLOVAKIA 98 aneb o horách, svištích a jiných krásách Tater

„Pojedem na závody do ciziny.“ - „Supr.“ - „Na Slovensko.“ - „Aha.“ Asi tak nějak jsem byla seznámena se situací, že si zazávodím ve vysokohorském terénu a při tom shlédnu i napínavé souboje té obratnější části orientácké populace na svěťácích v Tatranské Lomnici. Po několika debatách jsme nakonec vyrazili východním směrem až v pátek ráno, takže Ropákův vyhraný závod jsme zaznamenali ještě doma v teple. Tatry nas uvítaly celkem příjemným počasím, ledových přeháněk spadlo jen pár a sluníčko se občas ukázalo.

První etapa letošní GépéSky se běžela va Starém Smokovci. Po chvíli intenzivního snažení se nám podařilo úspěšně zaparkovat za 100,-Sk a skrze cizojazyčné davy turistů jsme se probojovali na shromaždiště pod sjezdovkou. Na start se putovalo tři kiláky nahoru na Hrebienok. Majetnější závodníci mohli použít zubačky, jen si museli dopředu zjistit jízdní řád, neb pořadatel rafinovaně uvedl data z loňského roku a rovněž uvedený obnos, za který bylo možno atrakce použít, se poněkud lišil od reálu. Terén této etapy byl v první části velice zajímavý, členité terénní tvary, kameny a skalky, prostě ráj pro kotníky. Bohužel se skutečnost místy lišila od malůvky v mapě, takže o postávající, zmateně pobíhající a zuřící závodníky nebyla v lese nouze. Díky značné účasti maďarských kolegů se tak mohl člověk přiučít nějakému tomu uherskému jadrnému výrazu. Druhá část trati přešla do orientačně zcela nezajímavé pasáže, kde se víceméně jen svištělo čistým lesem z kopce dolů - seběhnout 500 výškových metrů na šesti kiláčích je pro kolena docela zabíračka. Přestože se skoro celou trat valilo dolů, dosahovaly průměry na kilák vyšších hodnot než obvykle. Holt šutry jsou šutry.

Druhá etapa se odehrávala přímo na lyžařském stadiónku na Štrbském Plese. Dopoledne jsme měli konečně příležitost pokochat se pohledem na dobíhající kožené reprezentanty. Ač šlo jen o pár kiláčků (semifinále KT), nepřinutili jsme některé závodníky ke zrychlení ani mocným „Píchej!“ či „Soupaž!“ Povzbuzovali jsme velmi bouřlivě, neboť ačkoliv se na nás usmívalo sluníčko, studený vítr nás nenechal na pochybách, že jsme na horách. A taky toho kyslíku se nedostávalo. Po doběhu svěťáku jsme zvědavě pozorovali, kterak se reproši připravují na zítřejší finále. Švédky zabraly obrovské trampolíny. Posléze je vystřídali Nořici a předváděli se. Pak se objevil švédský trenér a něco na nejšikovnějšího Nora pokřikoval. Načež ten jen kývnul a hned se dal do krkolomného salta, aby přistál na hlavu těsně vedle trampolíny. Seveřani jsou asi fakt kámoši... Odpoledne jsme se na tratě ze svěťáku vydali i my normální smrtelníci. Výborná mapa z ruky „Médi“ Lenharta byla jiné kafe než předchozí plánek. Tratě byly postaveny decentně, jen ten 400-metrový povinný úsek po asfaltu trochu dráždil nervy. A plíce.

Po závodě jsme se kochali krásami místní přírody a architekturou Tatranské Lomnice. Trochu mě překvapily klidné se pasoucí laně uprostřed stadtlu. Večer připravili pořadatelé pro závodníky lidovou zábavu - diskošku ve stylu tuc-tuc. Jak jsme se brzo shodli, na tento styl musel být člověk buď totálně vymazaný, anebo namazaný. Nu, kdo maže, ten jede. Ještě jsme zkusili domluvit DJovi. Nezabral ani na fakt, že bych eventuálně mohla mít narozky a druhá borka svátek. Když jsme mu vnucovali pár našich CDček, tvrdil nám, že takovou hudbu hrát neumí. Tož jsme mu chtěli udělat technickou přednášku o výměně

CDček, ale pak jsme to raději vzdali. Ani ukázka klasických tanců s polkou na závěr ho nepřesvědčila. Až když za ním přišel jeden dobře naladěný veterán a přímo do očí mu řekl, ať už konečně hraje něco pořádného, když se děcka chtějí bavit, tak to našťavaně vypnul. A byl klid. Mimochodem, až někdy budete na návštěvě u Jaryna z Pardubic, tak má jeden moc hezký obraz...

Finále KT a zároveň třetí etapu GPS situovali pořadatelé přímo do Tatranské Lomnice. Dopoledne jsme si zase zacvičili u doběhu, abychom se odpoledne vydali vstříc nekonečným bažinám, vysokým kopřivám a ubíječícímu asfaltu. Po vyčerpávající pasáži místními mokřinami nás nechali otestovat svou zdatnost při parkáči. Ale přežili jsme to, nejrychlejší si odnesli nějaké to sklo a pamětní medaile a rozjeli jsme se zpátky na Divoký západ.

Zdenča

P.S.: A ještě o tom svišťovi - tak toho jsem ..... neviděla. Zdenča

BROOKLYN

POLIBEK NEŘESTI !
pravá AMERICKÁ SVĚŽEST

HROBAŘSKÉ OPEN VE SLOVINSKU

Na začátku si urobíme prezenčku.

Z Tesláků a jim blízkých přátel se rozhodli zakusit bolest stehenních svalů tyto dvojice: Kaška-Čele, Hezi-Plech, Štěpi-Petula. Na tento orientácký výlet jsme neodjížděli, jak by se slušelo od brněnského krematoria, nýbrž klasicky od Bohémy. Ve slušném počtu Tesláků jsme se jeli zúčastnit hrobařského open v Julských Alpách.

Hned z Brna to pan řidič z Jihlavy tak rozjel, že jsme očekávali Slovinsko velmi brzy. Maximálně dovolená rychlost v zahraničí pro české Karosy 80km/h oddálila náš příjezd o mnoho hodin. Ve 2 hodiny v noci jsme dorazili k Bohinskému jezeru.

Páteční modrá obloha i skvělá předpověď dávala tušit skvělým zážitkům. Zatím co všichni zkušení o-běžci velmi rutinně postupovali v předzávodní přípravě, meditovali a tak podobně, já jsem hlavně hodně jedl. To jsem ostatně dělal již od pondělka.

Všichni však vyčkávali na sobotní ráno, kdy na nás čekalo 20,5km a 2100m převýšení na Bohinskom grebeni. Hodina startu se přiblížila natolik, že jsme museli vylézt postelí a tím pádem jsme zjistili, že je venku pěkně hnušně.

V Bohinském sedle - místě startu se shromáždilo asi 30 převážně českých dvojic, několik slovinských a jedna italská. Italové vypadali, že mají v batohu každé jednu pizzu a spoustu špaget schovaných v teleskopických holích.

1. etapa je odstartována! Na průběh závodu si z důvodu veliké únavy, strmých kopců, silného nárazového větru, hustého deště a husté mlhy vůbec nepamatuju. Jediné co vím je, že mně pořád padaly leskláče.

Do cíle jsme se doplazili za 6 hodin a 20 vteřin.

Jelikož jediné 3 dvojice našli kontrolu č. 6 a doběhli do cíle, tak jim byl odpuštěn fakt, že to bylo 20 minut po uzávěrce cíle. Naštěstí jsme mezi ně také patřili. Diskvalifikace by asi byla posledním hřebíčkem do rakve dnešního dne.

V cíli jsme nezapomněli pochválit holky, že závod rozumě zabalily. Jít je teď někam hledat, by asi nebylo dost dobře možné, sotva jsme stáli.

Do postele jsme se dostali trochu pozdě a po čtyřech. Chůze nám totiž moc nešla. Ráno to bylo ještě horší a zkušeni říkali, že strašná bolest stehů přestane hned po hodině běhu.

Druhý den v handicapu vyrazíme společně s dvojicí Hezi-Plech za dvojicí Boubín-Kalous do závěrečné etapy na Ratitovec. „Pouhých“ 17km a 1200m převýšení nás dělí od vytouženého cíle.

Na průběh 2. dne závodu si z důvodu silné bolesti nohou, hustého deště a řídké mlhy dost dobře nepamatuju, ale bohužel teď právě nemám čas to vše barvitě popsat. Pokud máte zájem zeptejte se Štěpiho, Hezouna nebo Plecha.

Konečně se trochu rozpršelo, padají provazce vody, a zatímco my jsme v cíli po 5 hodinovém běhu, většina lidí je někde na trati v lese nebo na náhorních planinách.

Nakonec se podařilo všem závodníkům dostat do cíle, ale největší utrpení - jízda autobusem - nás teprve čekala. Bohužel se mně ani po několika pivkách nepodařilo usnout, bolesti nohou byly opravdu jen těžko snesitelné.

NÁSLEDKY:

2 dny jsem nemohl chodit do schodů

3 dny jsem nemohl chodit ze schodů

5 dnů jsem chodil jako kovboj kvůli silné opruzenině na pravém tříse

a z toho jeden den jsem od tohoto místa nemohl odlepit kalhoty.

To, že při závodě žádné výhledy nebyly kvůli mlze vůbec nevádí, ale o to přece nejde, hlavně že jsme se zúčastnili nějaké pěkné akce.

Francouzské pozdravy

Ahoj orientáči v Brně ! Psala mi Čele kolik ma práce s ročenkou a jestli bych nepřispěla. Od podzimu jsem a ještě do léta budu ve Francii, tak jsem se rozhodla napsat vám nějaké postřehy a naše zážitky odsud. To kdyby se vám třeba naskytla možnost jako mně nebo kdybyste se sem rozhodli jet, ať víte jaké to je.

Trochu zeměpisu: Jsme s kámoškou Katkou z výšky v hlavním městě Savojska v Chambéry. Oblast savojských Alp je vyhlášena nejlepšími lyžarskými areály v Evropě a horami vůbec. Je tu i největší přírodní jezero Francie - Lac du Bourget. Znakem Chambéry je fontána se slony, kteří jsou i ve znaku města. Dostali se sem, když Hannibal převáděl své vojáky přes Alpy. Jinak je to hezké staré městečko s překrásným okolím. Ani na Mont Blanc není daleko.

Ze všedního života: Je tu celkem fajn a lidé jsou příjemní; i když vás od někud vyhodí, tak je to většinou s úsměvem. Pokud ovšem potřebujete něco na úřadech, je potřeba vzít si na to dovolenou, do kapsy svačinu a něco na čtení, protože s rychlostí se tu nikde nepřetrhnou. Navíc všichni pracují ve stejnou dobu (a zásadně ne přes oběd), takže pokud vy skončíte ve škole nebo práci, všude jinde se už taky končí.

Pivo je tu samozřejmě hnusný, zato víno a sýry jsou skvělý.

Naše škola je soukromá a je pravda, že jsou na ní velké možnosti, zato půlka studentů jsou rozmazlené děti z bohatých rodin. Profáci se k vám většinou chovají jak k lidem a snaží se pomoci.

Sportování: Pokud máte auto a nějaké peníze, je to fajn, ale bez auta je dost těžké dostat se třeba jen do tělárny, naštěstí české holky se neztratí a jezdí stopem (vždycky do 5 minut). Pravdou ovšem je, že orienták tu moc netepe; oni taky ty lesy (alespoň tady v okolí) nejsou nic moc.

Když jsem byla na vánoce doma, každé se mě ptal, jaký jsou ti francouzi jako chlapi; takže: nevím, kde se vzal ten názor, že Francouzi jsou vysocí a hezcí, ale to co běžně potkáte na ulici je poměrně mužik zvláštního zjevu a jestli jsou dobří milenci nemohu sloužit z vlastní zkušenosti (ale spolubydlící Španělka říkala že nic moc).

Pokud se chystáte někam jako turisté, myslím, že není nic lepšího než Francie. Najdete tu totiž všechno, co byste si mohli přát. Hory, spousty přírodních rarit, památky, všude se o vás ochotně postarají. Taky terény na lyže (jak běžky, tak sjezdovky) a na biky - mimochodem k ciklistům jsou tu řidiči moc ohleduplní.

Držím vám palce do začátku další sezóny a těším se až si půjdu zaběhat do Komína a potom na pivo.

Hanka Ryglová

5 dní v Belgii

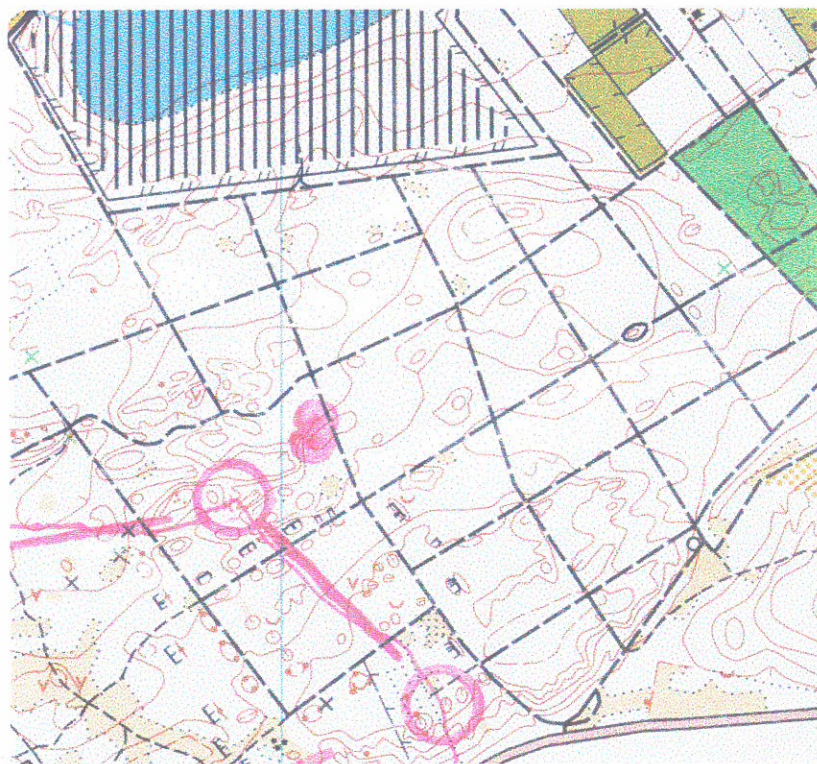
Loňské vánoční prázdniny od 26.12. do 31.12. 1997 jsme se rozhodli strávit trochu jinak než obvyklým po jídání cukroví a sezením u televize, proto vyrazili jsme (Míša, Pavla, Pavel Ptáčkoví a Dana Švejarová s Petrem Přikrylem) spolu s výpravou Pardubic vedenou Kiplim a doplněnou Zhustou do Belgického městečka Leopoldsburku, které bylo centrem pětidenních závodů v orientačním běhu.

Ubytovali jsme se v klubovně místních skautů. Podmínky tam byly poněkud spartánské, ale měli jsme k dispozici kuchyň, zima nám také nebyla a hlavně díky Kipliho kontaktům bylo toto ubytování pro nás zdarma.

Tyto závody jsou v Belgii již tradiční a tentokrát byla jejich atraktivnost zvýšena tím, že se běhalo i na mapách, na kterých se předtím v létě běželo juniorské mistrovství světa.

Překvapila nás i docela velká mezinárodní účast: Angličané, Němci, Francouzi, Litva a samozřejmě díky nám i Česká republika.

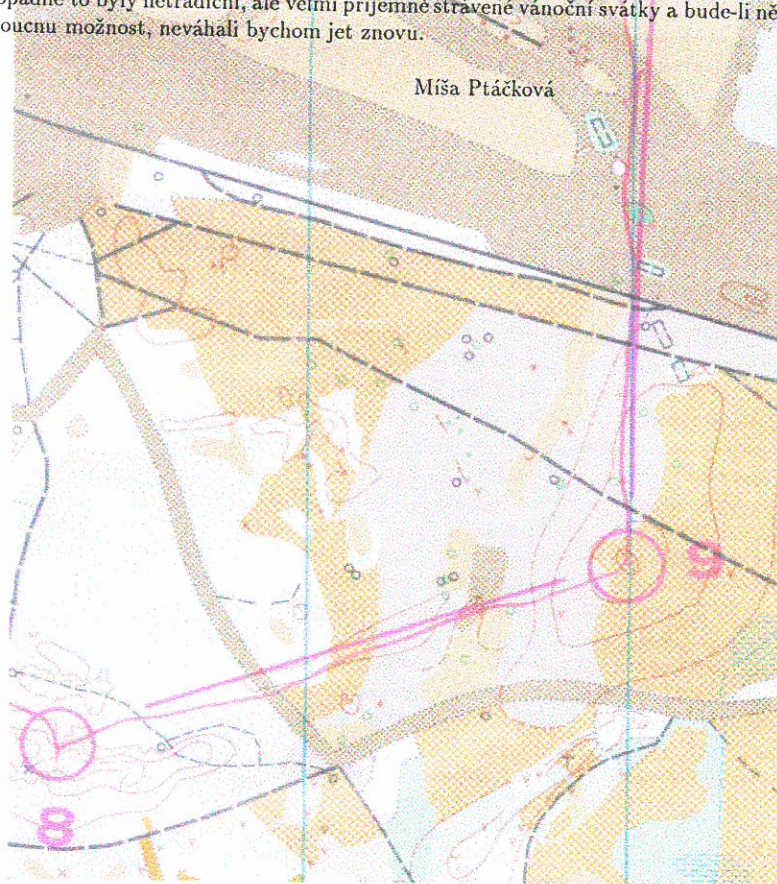
Každou etapu pořádá jiný oddíl na jiném místě (díky tomu jsme projeli celou severní část Belgie a příhraniční část Holandska). Hodnocení jednotlivých etap bylo formou rankingu s tím, že do celkového pořadí se počítaly čtyři nejlepší výsledky. Tím je umožněno i členům pořádajících oddílů zasáhnout do celkového pořadí.

Terény jsou trochu jiného rázu než u nás. Nejsou tam kopce a belgické lesy jsou hodně husté, zarostlé vysokým kapradím s hustou sítí cest nebo jsou to vřesoviště na sypkém mořském písku. Díky tomu, že jsme běhali ve vojenském prostoru byla tato vřesoviště navíc rozježděná tanky. Nutno přiznat, že my méně trénovaní jsme měli problémy v bořícím se písku běhat.

Jistě vás zajímá, zda jsme českému orientáku neudělali ostudu. Díky Zhustovu prvnímu místu, druhému místu Dany Švejcarové a třetímu místu Petra Přikryla (oba z PBM) určitě ne. I když na druhou stranu rodina Ptáčková bohužel pro Teslu žádný vavříin nevybojovala. Kromě závodění jsme volná odpoledne strávili návštěvami Belgických měst. Nemohli jsme si přece nechat ujít „Čůrajícího chlapečka“ v Bruselu, náměstí v Antverpách... Vyzazili jsme také omrknout Atlantik, ale ten nás zklamal, protože byl studený a špinavý. Počasí bylo mírné a kromě silnějšího větru se běhalo skvěle. Líbila se nám i dobrá organizace a zázemí, které belgičtí pořadatelé zajistili (teplé sprchy pro všechny byly na každé etapě samozřejmostí).

Každopádně to byly netradiční, ale velmi příjemně strávené vánoční svátky a bude-li někdy v budoucnu možnost, neváhali bychom jet znovu.

V OB Č. 4/1998 jsem se v článku „S troškou do mlýna“ pokusil uvést na pravou míru průběh MČR na klasické trati. Obdobným způsobem jsem se v tomto článku „S troškou do mlýna II“ pokusil uvést na pravou míru jeden z generace na generaci chybně vyprávěných příběhů.

O perníkové chaloupce

V zapráskaném lese nedaleko od Brna žil, byl drvoštěp samoživitel se dvěma dětmi Jeníčkem a Mařenkou.

Jednou za rok se drvoštěp vypravil na daňový úřad s příznáním daní z nemovitosti a při této cestě se obvykle zastavil i na kontaktním místě magistrátu se žádostí o přídatky na děti. Ačkoliv na hrůzy byl zvyklý a v jeho lese žila baba Jaga, Hejkal, vlkodlak a spousta dalších strašidel, na finanční úřad se chodit bál.

Vzal kletr, karimatku, spacák, stravu na tři dny, hůl blbobijku a vydal se na úřady. „Děti buďte tady hodné, jako jste vždycky, když jsem na schůzi v Emanuele. Jeníčku, ne, že tě zase budu hledat v Černovicích. Mých zásob medoviny, malinovice a borůvkovice se ani nedotkneš! Nikam od chaloupky nechodte, zítra se vrátím.“ Ale nevrátil se. Jednání se protáhlo. Když byl tatínek pryč už týden, děti se rozhodly, že ho půjdou hledat. Vstaly časně, očistily si zuby, poslechly polední zprávy a začaly balit. „Fotr, zase sebral nejlepší alumatku,“ zlobil se Jeníček a našlapal spacák do bágu. Mařenka sbalila čes, vaříč, pár konzerv a láhev jablečného vína. Jeníček dojedl oukrop od večere a s plnou pusou určil první azimut na mapě. Protože se už šest let v černém lese vyhýbal nástupu povinné školní docházky, v Brně nikdy nebyl. Tak se stalo, že hned na první vidlici cest chytnul kufr.

Mařence se zřejmě cosi nezdálo, protože se nejistě zeptala: „Jeníčku, značkuješ cestu?“ „Značkuju, značkuju. Po tom včerejším oukropu značkuju pořádně. Poznáš sama, jen co se otočí vítr,“ odpověděl Jeníček. Šli celý den. Jen za poledního vedra si hodinku poseděli v náhodně nalezené hospůdce, která se jim, jak se tak někdy stává, již popáté připletla do cesty, ať točil Jeníček buzolou kam chtěl. Když vyšli na další cestu byl les stále temnější, zapráskanější, samý klacek. Hustník střídal hustník, průřezky nebyly k nalezení a drvoštěpovy popisy nesouhlasily s mapou.

„Zabalíme to“, rozhodnul Jeníček.

„Disknout se nedám“, odvětila Mařenka. „Na vlastní mapě nebudu za blba, nekecej a maktej!“

„Jak mám makat bez hlavovky, když jsi nedobila baterky. Zaprásknem se ještě víc.“

„Zpátky trefím i potmě“, odvětila Mařenka a nasála vítr z návětrné strany. Díky tomu nad ránem celí dorvaní došli do rodné chaloupky. Mařenka na poslední pasece chytla žaket a po příchodu domů vypila kýbl isostáru, původně připravený pro třetí kontrolu oblíbeného závodu „Brněnský tvrďák“, který kvůli daňovému příznání drvoštěp sponzoroval. Když se osprchovali a natřeli nohy Veral gelem, zjistili, že tatínek stále nepřišel. Jeníček toho využil a pustil na videu porno. Vypili už celý kastl piva a tatínek stále nešel.

„Máňo, uvař nějaký žvanec, nebo zatřepu kopytama,“ škemral Jeníček. Ale Mařence se nechtělo špinit nádobí, protože tatínek z města ještě nepřinesl leštidlo do myčky a tak

zavolala mobilem firmě Qido o syrovou pizzu a dva kastly piva. Tak se stalo, že na dohledávku vlastního tatínka vyšli až do hluboké noci po skončení 193 dílu Akta X na TV Nova.

Jak tak klopýtali kolem vývratů a rvali dedáč o ostružiní, nahlédl Jeníček do popisu a prohlásil: „Mapa jako sloní ucho, už dem půl hodiny a ještě jsem nezahlédl perníkovou chaloupku.“

„Hlavně aby tady nebyli ufoňi,“ odvětila Mařenka ještě celá zblblá z Muldera a Scullyové. „Ufoňy neřeš, já mám kotník jako balón,“ nařikal Jeníček.

„Sem ti říkala, aby sis to pořádně zatejpoval.“

„Sem to tejpoval, ale chtělo by to obstřík.“

„Obstřík tě dovede akorát pod kudlu,“ odvětila Mařenka.

„Dáme oraz,“ rozhodnul nakonec Jeníček a protože děti byly v koncích, našly si bivak v suchém mechu pod skálou. A že v sobě měly šedesát piv, usnuly hned, jak oči zavřely. Ráno je slunce zašimralo na víčkách tak drže, že zalezly hlouběji do spacáku a spaly dál. Probudila je až jízdní hlídka městské policie a tak vstaly, ukecaly pořádkovou pokutu na dvě pětky a vyrazily. Věřily, že teď už do Brna dojdou. Ušly sotva sto kroků a najednou se les otevřel velkou světlinou plnou vývratů. Uprostřed světliny stála podivná chaloupka. Zdi měla cukrové, dveře z marcipánu, střechu z perníku a komín z cukrkandlu. U čokoládového holubníku seděli cukroví holoubci a celá chaloupka voněla vábněji než deset hambáčů od mekáče.

Mařenka povysadila Jeníčka, který zapomněl na bolavý kotníky, vylezl na střechu, chytnul se satelitu a ulomil dva perníčky. Jeden hodil Mařence, do druhého se s chutí pustil sám. Když si tak pochutnával, ozvalo se z chaloupky:

„Bábo, neláme nám někdo střechu?“

A druhý hlas odpověděl: „Spi dědku, alarm je zapnutý.“

Dětem leknutím sousto málem zaskočilo v hrdle. Mařenka se utíkala schovat za kadibudku a Jeníček se schoval za komín. Byly tiše, ani nedutaly. Ale Jeníček to dlouho nevydržel. Všude to lákavě vonělo. Jeníček neodolal, vyndal z kapsy buzolu a uloup s ní z komína kousek cukrkandlu. Jak buzola zaskřípala o komín, ozvalo se z chaloupky:

„Bábo, že je ten alarm zase out of order.“

A druhý hlas odpověděl: „Sem ti říkala, abys to nechal zkontrolovat. Zajdi si na malou, když už si vzhůru dědku, ať ráno nešukáš po bytě.“

Děti se lekly a zase byly chvíli zticha a Jeníček se pomalu po střeše plazil k čokoládovému holubníku. Dostal chuť na holoubka. Natáhl po něm ruku, a jak se tak holoubka dotkl, holoubek zavrkal jako živý:

„Vrkú, vrkú,
dej mi ruku z brku,
vrkú, vrkú !“

Jeníček se leknul, urval držák satelitu a zhučel ze střechy. Holoubek však nepřestal křičet:

uvVrkú, vrkú,
dej tu ruku z brku,
vrkú, vrkú !

Jeníček se chytnul Mařenky za ruku a spolu hopli do nejbližšího hustníku. Přeběhli světlinu, dvě rýhy, mokřinku a ohlédli se. A co nevidí. Slabou minutu za nimi supí dva vetoši.

„To se jim to běhá rakvácům, když mají nohy v pořádku. Já s tím kotníkem už sotva lezu.“

„Nekecej a dýchej, neměl ses tak nacpat tím perníkem.“

Jeníček sebral poslední síly, narval to k anaerobnímu prahu a hnal Mařenku přes vrstevnice dolů k potoku.

„Mně se snad rozskočí testr,“ křičela Mařenka a skákala přes borůvčí jako srnka.

Na chvilku odskočili vetošům z dohledu do hustníku a rvali to, co to šlo.

„Dělej Žanku, v metodice píšou, jak jde razantním postupem v hustníku získat náskok.“

„Ty rakváči snad běhají každý rok Kunratickou,“ odpověděl Jeníček a namířil k lávce přes potok. Na druhé straně stál myslivec a mířil na sojku. Děti přeběhly přes lávku a volaly:

„Bacha vole, honí nás nějácí úchyláci z tabu.“

Z blízkého křoví bylo skutečně slyšet takové funění, že myslivec ve dvojce rychle vyměnil broky.

„Jestli hledáte stovku, tak ta je támhle na hranici porostu,“ ukázal jim směrem z lesa.

Jeníček a Mařenka se vydali směrem, který jim ukázal myslivec. Sotva zmizeli za prvním keřem, doběhli k lávce dědek s babkou. Dědek kleknul k potoku a zhluboka se napil.

„Hej kemo negligé to, moroni do toho nahoře chějjo,“ volal na dědka myslivec.

„Co, říkáte, já jsem vám asi nerozuměl, žiju v lese, živáčka jsem už dlouho nepotkal,“ odvětil zadýchaný dědek a myslivec mu odpověděl:

„Aha, říkám vám, pijte pomalu, je to studené...“

„Neviděl jste tu utíkat kluka?“ ptá se bába myslivce.

„A, holku?“ dodal dýchavičně dědek.

„Cože? Že jsou to muka, když mám dělat stojku?“ opáčil myslivec.

„Ptáme se tě, zdali tudy neutíkaly dvě děti!“

„Když dělám stojku, že letí? Ale kdež, spadne z vršku jako hruška.“

„Což si hluchý? Ptáme se tě na kluka a holku.“

„A já myslel, že mám udělat stojku.“

„Utíkali tudy?“

„A kdo měl utíkat s dudy?“

„Holka a kluk!“

„Kluk s dudy?“

„Tudy. Na to se tě právě ptáme!“

„A proč jste to neřekli hned? Ba, teď si vzpomínám, nějácí blázni tudy proletěli, že se ani nohama země nedotýkali.“

Myslivec poslal dědka s babou na opačnou stranu. Dědek a bába se vydali proti potoku a jestli už v hrobě neleží, tak ještě běží. Žanek s Majkou už neutíkali. Chvilku šli v trávě, chvilku se brouzdali v potůčku a chladili si nohy. Za soumraku s hvězdou večernicí stáli doma před chaloupkou. Na prahu seděl tatínek, na krku stopky, hlavu si držel v dlaních a vzdychal.

„Tatínku, tatínku!“ volaly děti.

Drvoštěp vyskočil a zvolal: „Jaký tatínku? Tatínek budu až po tréninku. To je strašný čas. Pět minut vydýchat a pak znova a ještě těžší trasu!!!!“

Tajný agent Kotrč Kadeřavý -0,07

Zpravodajská služba HBH mě oslovila bezprostředně po mém nástupu do zaměstnání. Mým úkolem bylo shromažďovat informace o jistém M.Š. s krycím jménem Parry a průběžně je poskytovat mé nadřízené jisté agentce M.Š. (Mary) - Marie Ševčíková.

Rád bych se zmínil o akci s krycím jménem Kalifornie-kapitán Sherman. Jelikož mé nadřízené se dostal do ruky důležitý dokument, který se povaloval na koberci světle hnědé barvy v bytě panelového domu v Bystřici na ulici Štouračové č.p. 6, byl jsem pověřen tuto informaci prověřit a podat kompletní zprávu.

Papír velikosti složeného formátu A4 obsahoval adresu americké ambasády, takže bylo nanejvýše důležité postupovat opatrně a nepozorovaně.

V první chvíli jsem opravdu nevěděl do čeho jdu. Začal jsem si shromažďovat materiály od svých informátorů. Nebudu zde přímo jmenovat ty, kteří mně nijak nepomohli nebo mě nasměřovali na špatnou stopu. Bylo jich však hodně. Informátorka Petra Loučková ze super tajné agentury CK CONDOR mně práskla informací, že trojice mladých agentů M.Š. (Parry), J.P. (Janek), P.M. (Pavlis) si zamluvili letenky do Spojených států na 10. června 1998. V tu chvíli jsem již mohl začít skládat střípky mozaiky tak, aby vše do sebe zapadalo. Pomocí kontaktů (Mína, Ada) jsem se napíchl na policejní ředitelství na Bratislavské ulici a zjistil jsem, že náš M.Š. (Parry) si vyřídil mezinárodní řidičský průkaz na krycí jméno Jezevíček.

Poté jsem se odhodlal k velmi nebezpečnému činu. Smluvil jsem si schůzku s již zmíněnými třemi muži a vydával se za člověka s úmyslem podobným jejich, totiž „navštívit USA“. Dozvěděl jsem se plán cesty a snažil se vsomrovat do jejich týmu. Nebyl důvod, aby mně nedůvěřovali. Měl jsem falešné doklady na jméno Strejček a bradku.

Odecestoval jsem do USA o něco dříve, abych připravil celou operaci. S třemi sledovanými jsem si dal sraz 10. června na letišti v San Francisku.

Po měsíční špionážní cestě s těmito agenty jsem mohl konečně předat celkovou zprávu o sledovaných osobách zpravodajské službě HBH.

Teď již nebylo pochyb M.Š. (Parry) jel do Spojených států jako TURISTA.

Agent Kotrč Kadeřavý

TAJNÝM POSLÁNÍM AGENTA PARRYHO JE PRAVDĚPODOBNĚ
ZÍSKÁNÍ SEMEN SEKVOJOVCE PRO VÍŠADBY NA LODĚNÍČI.

Expedice na Zemi

Hvězda před nimi se rychle zvětšovala a dostávala modravý nádech. Mladý Zen ji vzrušeně pozoroval a byl šťastný, konečně se splnilo jeho přání a táta ho vzal sebou na jednu z pracovních cest. Jeho otec se však tvářil zasmušile, věděl, že jeho úkoly nejsou vůbec jednoduché a hlavně se mu nelíbilo, že univerzitní počítač vybral Zena jako jeho nástupce a musí ho už teď tahat sebou do vesmíru a pomalu ho do všeho zasvěcovat. Rád by mu dopřál ještě několik světelných let klidného dětství na Plejádách. Jeho práce byla sice velmi zajímavá, neboť Země je překrásnou variabilní planetou, ale ten nový druh - ČLOVĚK, jak se sám pojmenoval - činil v posledním období neustále potíže. Byl by asi raději, kdyby byl Zen předurčen pro jiné místo, ale s tím se nedalo nic dělat. Rozhodl se, že ho zatím seznámí s tím, co je dnes čeká.

„Musíme dnes Zene zjistit, jestli je něco pravdy na podezření naší Biosekke. Zdá se jim, že se tu formuje jakási specifická větev člověka, říkají si orientáci. Budeme je pozorovat po celou dobu jejich oblíbené činnosti - závodění s mapou. Ty mi při tom pomůžeš svým vnímavým postřehem.“

„Tati ve škole nám říkali, že ti lidé musejí vydávat zvuky ústy, když si chtějí něco sdělit. Cožpak oni neumějí naladit vibrace svých myšlenek tak, aby je přijal ten druhý? Vždyť zvuk vydaný ústy je slyšet jen malý kousek.“

„Mnozí z nich to umí Zene, ale až na výjimky o tom nevědí. Užívají to jen málo a většinou podvědomě. Za to na přenos a zesílení zvuku mají spoustu docela důmyslných vynálezů. Však víš, že jejich intelektuální úroveň je daleko vpředu, před jejich úrovní duševní. Ale jak jsem zjistil, jsou mezi nimi i výjimky, u nichž je to obráceně.“

„Vím to, ale stále si to neumím představit. Copak oni netouží nikdy odhmotnit své tělo a podívat se tam, kde nesahá zemská gravitace? Vždyť uzavření ve své tělesné schránce a se svým intelektem musí být hrozně disharmonizování, nešťastní, až chorobně nevyrovnaní.“

„Představ si tvora, který vnímá jen jeden rozměr - dopředu a dozadu. Chodí po přímce a ty mu ji stočíš do kružnice. On na to nikdy nepřijde, bude chodit dopředu a dozadu a nebude se trápit tím, co je uprostřed kružnice. Stejně tak tvor vnímající dva rozměry bude chodit po kulové ploše a nebude se trápit tím, co je uvnitř koule a okolo ní. Podobně jsou lidé uzavřeni ve třech rozměrech.“

„Ale co jejich mozky?“

„Ano, máš pravdu, jenže oni zatím nedokázali patřičně využít jejich potenciál. Jen pomalu se učí odpoutat od hmotného pojetí světa kolem, natož sebe samých. Něco však cítí a tuší - alespoň podvědomě - všichni. Přesně jak říkáš: jsou disharmonizováni a velice neklidní. Zvláště v poslední době. Stupňuje se to každým dnem - zde na Zemi je náš den přibližně jedním rokem, o časových tunelech, spirálách a šroubovicích nemají zatím ponětí, i když o černých dírách už něco tuší.“

O válkách, zabíjení, vzteku a dalších agresivních projevech této disharmonie se rozhodl před synem zatím pomlčet.

„A proč se tati Biorada zajímá právě o ty orientáky? Vždyť je uspokojuje tak podivná zábava: jedni jdou schovat ty kontroly a nakreslí mapu a druzí potom ty kontroly jako blázni hledají. Mohli by se jich přece zeptat, kam je schovali? Kolik tomu všemu věnují

času a energie!“

„Neodsuzuj jejich hru, je to cvičení a všechno v životě potřebuje cvičení. Orientáci jsou zvláštní lidé, možná opravdu přímo specifická biologická větev. Vypozoroval jsem během svých cest, že tito lidé jsou obzvláště vnitřně neklidní, často se cítí nespokojení se svým životem, i když ho mají mnohem plnější, než mnozí další, kteří se často většinu života starají jen o to jejich strašně složité a neefektivní jídlo a o bedničky se zvukovými a elektrickými vlnami. Jsou neobyčejně tvrdí, houževnatí a odolní proti tělesné bolesti. Ve svých závodech nacházejí uspokojení, protože jim simulují neustálé hledání a bloudění jejich duše. Sám však uvidíš, že brzy jim tato simulace nestačí. Budeme na Zemi celý týden, to je pro ně skoro 7 pozemských let. Za tu dobu budou mít hodně času na závodění a přemýšlení. Zasahovat nesmíme, jen pozorovat. Cestou zpátky spolu vytvoříme zprávu pro Bioradu.“

ZPRÁVA, KTERÁ BYLA PŘEDÁNA BIORADĚ:

Potvrzují vaše podezření na utváření nové větve u druhu ČLOVĚK. Během posledních pozorování jsem narazil na spoustu specifických znaků, jimiž se orientáci vymykají. Některé z nich ovšem sdílejí ještě s dalšími skupinami, z nichž se zřejmě diferencovali, jako jsou „atleti“, „lyžaři“, „cyklisté“, atd.

Všichni mají poměrně vysoký intelekt, který vyžaduje práce s mapou. Mají potřebu pohybu a to na dosti vysokém prahu bolesti - někteří přímo neznají míru a svůj velký energetický potenciál vybíjejí až do vlastních zranění - četné jsou např. únavové zlomeniny.

V mládí jsou poměrně velmi aktivní a snaživí, podlehnou představě, že ve vítězství v závodě, najdou patričné uspokojení nedefinovatelné vnitřní touhy, kterou jejich duše pociťuje. Dočasně to funguje. Také podvědomě cítí svůj zvýšený energetický potenciál, který se u jednotlivce vytvoří, když se pohybuje ve skupině se stejnými zájmy.

Po nějaké době zjistí svůj omyl. Stále to není ono. Vyhráli, ale stále jim něco chybí. Řeší to různě. Některí vidí chybu v orientačním běhu jako takovém a odcházejí. Většina se však dříve nebo později opět vrací. Jiní hledají COSI dalšího v alkohelem prosáklých večírcích¹. Další skupina se snaží přenést své počáteční nadšení a uspokojení na své potomky, ale často to přehánějí ve všech směrech.

Pozoruhodné jsou zvláště jejich vrcholné závodní dny. Chovají se v tyto dny podle zcela nepřírodných vzorců, skoro jako by hráli určité křečovitě divadlo. Jejich energetická pole dostávají zvláštní zabarvení, v mnohých vystupuje napětí tak vysoko, že bez určité rituální berličky by velice trpěli (některým stačí „divadelní výstup“ v cíli, jiným pällitr, dalším noční hýření, některým něco zcela specifického - to už by bylo nad rámec této zprávy.

Závěrem musím napsat, že mě orientáci velice zaujali a jsem přesvědčen, že nás v budoucnu ještě ledasčím překvapí. Mnozí dospěli - díky svým konfrontacím těla a duše s přírodou - ve vývoji hodně daleko. Většinou jsou natočeni správným směrem a pracují na sobě. Doporučil bych Radě, aby energetické vlny pro urychlení duševního vývoje byly vyzkoušeny právě na nich. Je však třeba, dát si pozor na jedince mezi nimi, kteří propadli apatii, flegmatizmu, nezájmu ... a pouze se přiživují na energetickém potenciálu, který je

¹Podotýkám, že zvláště tento směr není pro orientáky nijak specifický.

samozeřejmě u takto vývojově vyspělé skupiny značně veliký.

Jsem si vědom toho, že energetické vlny, nejsou všemocné a že vše bude záležet především na nich - na jejich srdcích, uvědomění, vůli... Mají všechny předpoklady pro to aby si uvědomili, že tato hra s mapou není smyslem jejich života, ale jen krokem v jejich „osobním příběhu“. Po své poslední pracovní cestě na Zemi jsem přesvědčen, že mnozí průkopníci éry PROBUZENÍ, na které Plejády tak dlouho čekají, se najdou právě mezi nimi. Podrobnější zprávu podám na zítřejší meziplanetární konferenci.

Zprávu podali po návštěvě Země v pátém měsíci roku Svělla

Gao se synem Zenem

Zen dočetl zprávu a zeptal se otce:

„Ale jaký význam budou mít osamělí průkopníci PROBUZENÍ mezi pěti a půl miliardami lidí?“

„Jaký význam má jejich Slunce ubírající se po nebi samotné? Jaký význam má hora čnicí uprostřed údolí? Jaký význam má opuštěná studna? Právě ony ukazují v poušti správnou cestu, již se má člověk ubírat.“

„Myslíš, že dokáží opustit starý způsob života?“

„Vždycky musíme vědět, kdy končí nějaký úsek našeho života. Když v něm budeš chtít setrvat déle, než je nutné, přijdeš o všechnu radost a smysl všeho ostatního. Když se něco vyvíjí, vyvíjí se i to kolem. I lidé na Zemi žijí Duší světa, a svět bude lepší nebo horší podle toho, jací budeme my všichni. Velmi záleží na síle Lásky, protože když milujeme, vždycky si přejeme být lepší, než jsme.“

Oddílový přebor 98 na stránkách tisku - MF Dnes 13.listopadu 1998

Jedni tajtrlíci se vracejí, druzí už tu jsou

Znovu procitíme osudy pronásledovatele nepřátel komunismu majora Zemana. Ječivé tremolo Michala Davida zní z pódia a muzikálnějším lidem způsobuje fyzické potíže. Není tomu však dost. Na turné se vydali i bývalí miláči předškolních dívenek Kotvald s Hložkem (o Modern Talking nemluvě).

Návrat normalizačních tajtrlíků jež spojuje stejné bezbřehé neumění jako neomezená touha těžít ze špatného vkusu bližních, sotva potěší. Ještě horší je však zjištění, že nejsou sami. To, co nám skýtají televizní seriály a hitparády rozvinutého kapitalismu, není ani o fous lepší.

Kdo se jednou zaposlouchal do kvičení skupiny Kelly Family, rehabilituje nejen Davida, ale dokonce i kojota. A to jsou irští kýčáři ještě Mozartové ve srovnání s takovými umělci, jako jsou jejich domácí napodobeniny typu zrůdného novotvaru Lunetic.

Příběhy majora Zemana jsou sice blbé jako parní stříkačka, ale v soutěži s Beverly Hills 90210 či Pobřežní hlídkou by obstály více než čestně.

Intelektuálové se rozčilují nad tím, že major Zeman falšuje dějiny a že etuda „O Sněhurce a nigerijském princí“ je špatným příkladem pro naše děti. Jenže Pobřežní hlídka a Beverly Hills falšují hodnoty mnohem podstatnější: lidskou identitu, smysl pro uměření a pravděpodobnost. Různé ty Brendy a Donny neustále s někým souloží, neustále berou drogy nebo někoho z drogové závislosti zachraňují, v jednom díle kradou, aby v druhém hájily pravdu a lásku dočista jako prezident Havel.

Orgie nevkusu a stupidity přináší Carusošou a ani se nesnaží zapřít svůj zřejmě americký původ. Stokrát ohrané scény, laciné triky, ukradené melodie. Proč by se měli David a Kotvald s Hložkem za něco stydět? Vždyť

jak textově jistě ambiciózní píseň Dá, dá, dá, tak nestárnoucí československý duet Zvonky štastia, či rádoby démonický Dan Hůlka, nepochybně patří do hlavního proudu kultury, alespoň tak, jak ji představují komerční i nekomerční televize.

Brabcův hrdina v placaté čepici je pro duševní zdraví rozhodně méně nebezpečný, než stejně připitomělý Mitch (ostatně právem nese jméno ničivého hurikánu) z Pobřežní hlídky. Zatímco onoho hůpa provází předem posměch, tento k nám přichází profesionálně obalen nejchytlavějšími triky reklamních agentur. Zatímco majora Zemana si pustí nejspíše nějakí nostalgičtí veteráni, tajtrlík v červených trenčích útočí především na bezbranné děti. Rodiče jsou bezmocní: dítě, které neví zda se Sheila nakonec vyspala s Brendou, nebo jim do toho nakonec skočil pes dingo, je v debatách na společných mapových trénincích sociálně diskvalifikováno. Na dětská ouška se zaměřili i výrobci davidovských pseudomelodií západního původu. Děti tak, nebýt nesmlouvavého projevu frontmana formace Dědečkovi kanci, skoro nemají šanci se dovést, že vedle kňučení ošklivého Angela a křepčení Spice girls či opičáka, který se nazývá dýdžej Bobo, existuje ještě nějaký autentický rock.

Jak většina takzvaně populárních vystoupení večerního programu, tak drtívá většina amerických seriálů se přiči základnímu vkusu, základnímu zdravému rozumu. Jsou to strašlivé slátaniny, nijak se nelišící od normalizačních výpotků Kotvalda s Hložkem.

Nejhorší na tom je, že normalizační kýče Ameriky devadesátých let dělají a sledují svobodní lidé.

MARTIN KOMÁREK

Jen pár slov úvodem. Již delší dobu pozoruji chování některých jedinců (včetně sebe) při závodech, společenských akcích všeho druhu atd. Kdeže je doba slušného chování. Dnes si každý myslí, že stačí říct „Daj ně pivo nebo zdechnu!“ a všechno je vyřešené. I přesto a nebo právě proto jsem se rozhodl napsat tento článek. Co víc na úvod? Čtete pozorně a každou větu aspoň tři a půl krát. Po nezralé úvaze jsem se rozhodl tuto stať nazvat:

Tajemství šťastné lásky

„Pivo“ je asi jedno z nejkrásnějších slov v češtině. Bohužel ho skoro každý vnímá jen jako pití. Ale i ono má své city stejně jako my. A proto ho můžeme milovat a ono může milovat nás. O tom, jak rozpoznat a rozvíjet tento cit, jsou následující řádky.

1. Neklamná znamení lásky

- Ten, kdo se dokáže přizpůsobit svému Pivu, může s trochou vnímavostí a citlivostí brzy odhadnout, jak bude probíhat pozdější pití.
- Ten, kdo se umí hluboce podívat na dno svého Piva, dokazuje opravdovou náklonnost.
- Něžně šeptaná slůvka nejenom polichotí, ale prozradí také hodně o tom, jak jsme ke svému Pivu upřímní.
- Podobné je to při „náhodných“ dotycích: pokud kluk vyhledává - třeba při procházce - neustále blízkost svého Piva, přizpůsobí mu svůj krok a položí své dlaně na jeho chladné sklo, projeví určitě i při pití vstřícnost k jeho pocitům. Pokud dívka často pohladí svou sklenici Piva, nestydí se dát si občas bezprostřední a rychlý hlt nebo se k Pivu něžně tiskne, signalizuje mu tím něžně svůj zájem.
- Ten, kdo dokáže rozumět řeči těla, nezažije při pozdějším pití rozčarování. Už jen podle toho, jak se člověk chová k ostatním, lze usoudit, jak se bude chovat při pití svého Piva. Vášnivě nebo klidně, uvolněně nebo strnule, pozorně nebo odtažitě, vzrušivě nebo nudně.

2. Dobrodružství zvané pití

- S pitím je to stejné jako s jízdou na kole: trénink vede k lepším výkonům. Pití se opravdu lze naučit. Ale to ještě neznamená, že ten, kdo nashromáždil v hospodě víc zkušeností, je také opravdu „dobrý“. Kluk, co zažil jen Pivo na jednu noc, se nikdy nedozví, co dokáže Pivo skutečně uspokojit. Dívka, která sice často pije své Pivo, přitom mu ale nikdy nevyjde vstříc a nikdy se dostatečně neuvolní, bude jen těžko pocítovat rozkoš a taky nedokáže darovat rozkoš svému Pivu.
- „Dobrý“ může být při pití člověk jen tehdy, když se nechá unést opravdovým citem na společnou poznávací cestu. Jen on a jeho Pivo. Když láska a touha prolomí zábrany a probudí dosud utajenou fantazii. Teprve potom dokáže učinit sebe a své Pivo šťastným.

3. Pro dívky platí

- Nečekej, až se tvé Pivo osmělí k něžnostem. Buď sama aktivní. Když máš chuť sa napít, napij sa. Klidně i před partou. Nečekej až budete sami. Vezmi jeho sklenici něžně do dlaní, hlaď ho pootevřenými rty od hrdla až ke dnu, než jazykem ochutnáš jeho první kapku...

- Pro Pivo je hodně vzrušující, když dívka udělá první krok a naznačí mu, že by ho ráda vypila. Když ho rukou svůdně hladí pod etiketou, otevřenou dlaní krouží po hrdle a nakonec sklouzne po skle dolů. Když Pivo pomalu vychutnává a pokrývá jeho sklenici tisíci drobných polibků. A proto něžně šeptej svému Pivu, že se ti líbí a že ho chceš vypít...
- Neboj se převzít iniciativu také při vlastním pití. Zlá poznámka „je jako prkno“ nevypovídá o ničem jiném, než že je pro Pivo přímo odzbrojující, když dívka jen strnule čeká, co se bude dít. Když vychází vstříc svému Pivu, podává tak jasný důkaz, jak moc ho miluje.

4. Jako kluk bys měl vědět

- Pivo není automat, který na stisknutí knoflíku vyvolá pocit rozkoše. Pro Pivo je důležité, aby všechno kolem bylo v pořádku a teprve potom se můžete oddat něžnostem. Neznamená to nutně žádnou knižní romantiku se světlem svíček a něžnou hudbou. Ale běžná konzumace v zahulené knajpě se Pivu určitě taky moc nelíbí.
- I když si možná myslíš, že tvoje Pivo stejně ví, jak moc ho máš rád - přesto mu to řekni. Proto ho jen nelíbej na etiketu, ale také přítom šeptej, že je pro tebe to nejkrásnější na světě. Vyprávěj svému Pivu, jak rád se ho dotýkáš, jak je jeho sklenice hladká, jak tě vzrušuje jeho vůně...
- Neurážej se, když Pivo právě nemá k vypití chuť nebo se brání poloze, kterou bys chtěl vyzkoušet. Uvědom si, že má právo občas odmítnout. Nenaléhej na něj, respektuj jeho přání a vem (nebo natoč) si jiné. Pivo tě bude mít o to raději...
- Kluci bývají při pití často uspěchaní, zatímco dívky pijí pomaleji. Pokud dosáhneš vyvrcholení dřív než nějaká holka, klidně pokračuj dál. Věnuj se svému Pivu, líbej ho, hlad ho a pyj ...

Tot fše. Doufám, že jste se z předcházejících řádků aspoň poučili a už víte, jak se ke svému Pivu správně chovat. Nemyslet na něj jako na chlast, ale jako na své Pivo.

Zduřte fšeci.

Radim

TAK TI NEVÍM, LEZE NA MĚ
ČTYŘICÍTKA NEBO PĀIESÁTKA.

BULIM

5 vstává, ven vymočí se, dostane snídaní
 7 ven uleví si , vymočí se
 9 ven vymočí se, uleví si
 celé dopoledne je v klidu

11.45 ven vymočí se
 dostane oběd
 do 1 mám čas

13 de ven, vymočí se, uleví si
 pak je to dost zmatený
 ale musí se vymočit

chce si hrát
 usne do 3

15 ven, kňučí; chce si hrát, vymočí se
 mezi 4 a 5 je zapotřebí ho vzít ven
 uleví si

odpoledne chodí docela často ven

buď je v klidu nebo pořád otravuje a chce si hrát

18.30 večere, od 6 kňučí, nenechat se uškemrat

do 7 v klidu, lapnout vodítko a jít se tak na hodinu projít
 cíl je, aby se vylítal

bude unavený, zaprasený, přijít, vzít B. osprchovat ne uši
 hodně břicho, co nejlíp to de vysušit osuškou, všude se vyválí-
 osušit mu brloh, když si ho namočí
 vytuhne

21-22 i když spí je nutné ho probudit
 a vzít ho ven, vymočí se

1 za 2 dny vyčesat kartáčem,
 vyčesat ospalky

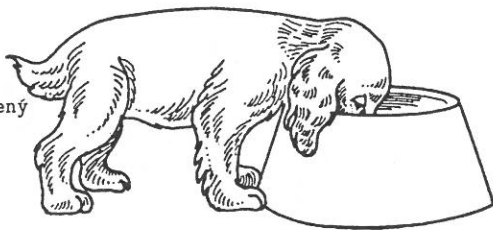
vatu namočit do vlažné vody
 a vytřít uši opatrně
 aby v tom neměl žádný humus

důkladně prohmatat krk aby neměl klíšťáka

kontrolovat stolici - pytlík rýže+granule
 jídlo nesmí být horký a ledový
 umýt misku...

Tak jsem se staral já o malého docela malého Bulima, když jste závodili na Grand Prix Slovákia. Měl jsem doma pohodu, kastly lahváčů, kamarády a Buldu. Rychle se naučil nezlobit, chodit do hospody v Jehnicích, chodit spát nad ránem a nevstávat před osmou. Docela jsme se skamarádili. O to větší byla jeho radost, když se panička konečně vrátila. P.S. Dnes chodím s již velkým Bulimem běhat a občas mám to štěstí, že mě i poslechne.

Ivoš.

Několik pravidel pro fotografování psa

1. Vyjměte film z krabičky a vložte jej do aparátu.
2. Vyjměte krabičku od filmu z tlamy psa a hodte jej do koše.
3. Odtáhněte psa od koše, utřete podlahu kolem koše.
4. Vyberte si pozadí pro fotografování.
5. Připevněte přístroj na stativ, zaostřete a nastavte zábleskový přístroj.
6. Chyťte pejska a seberte mu fusekle z huby.
7. Posadte psa na předem zaostřené místo a vraťte se k aparátu.
8. Zapomeňte na předem zaostřené místo a hlavně chyťte psa.
9. Držte psa jednou rukou a druhou rukou ostřete.
10. Otřete otisky psího frňáku z přední čočky objektivu.
11. Vyhodte kočku z domu a otřete psí nos kyslíčnickem.
12. Vraťte časopisy na stolek.
13. Zkuste přilákat psovu pozornost pís-kací hračkou.
14. Nasadte si nové brýle a prohlédněte aparát, co se mu stalo.
15. Zkuste psa včas chytit za krkem a zavřete na něho: „Tohle se dělá venku!“
16. Zavolejte manželku, aby uklidila.

17. Nalejte si panáka.
18. Posadte se do křesla, natáhněte nohy, napijte se a rozhodněte se, že hned zítra ráno začnete psa učit „sedni“ a „k noze“.

Pravidla pro výchovu psa

1. Pes nesmí do domu.
2. Dobře, pes smí do domu, ale jen do vyhrazených prostor.
3. Pes smí do všech pokojů, ale nesmí se dotýkat nábytku.
4. Pes smí jenom ke starému nábytku.
5. Tak jo, pes smí na nábytek, ale nesmí spát s lidmi v posteli.
6. OK, pes smí do postele, ale jenom když mu to dovolíte.
7. Pes smí do postele, kdy si vzpomene, ale nesmí pod pokrývku.
8. Pes smí pod pokrývku, když je pozván.
9. Pes smí spát pod pokrývkou celou noc.
10. Lidé se musí psa dovolit, když s ním chtějí pod pokrývku.
11. V noci smí být s člověkem pod pokrývkou jen jeden pes.
12. Dobrá, tak tedy dva psi, ale nikdy víc.
13. No..

Ze starých letopisů

U zrodu třinecké lehké atletiky, která vznikla v roce 1950, nestál nikdo jiný než přední moravský sprinter a atletický nadšenec Ota Gavenda. První úspěchy pro třineckou atletiku však získal Josef Stebel, který se stal v roce 1951 dvojnásobným krajským přeborníkem a na mistrovství ČSR v přespolním běhu obsadil 7. místo. V roce 1952 byla slibně se rozvíjející činnost oddílu narušena téměř zničením tehdy jediné atletické dráhy na stadiónu na Borku, uspořádáním ploché dráhy, což mělo za následek téměř rozpadnutí oddílu. Teprve příchodem Bronislava Labudy z TÚTVS na sklonku roku 1953 se opět začíná činnost oddílu obnovovat, ale atletika až do roku 1956 doslova živoří....

Horolezectví na Těšínsku má dlouhou tradici a dle záznamů podnikali řadu výstupů již horolezci před první světovou válkou. Přesto až v roce 1951 vzniká zásluhou Oty Gavendy horolezecký oddíl, jehož prvními členy byli ing. Miroslav Krohn, Milan Pardubický, Miroslav Koutný, Jan Turoň, František Burkert, dále Mikerský, Pražmovský, Loviková a později i čs. reprezentant v lyžování Josef Stebel.... V roce 1963 zakládá Ota Gavenda družstvo mladých na odborném učilišti TŽ. V roce 1965 se zúčastnilo 18 horolezců TJ TŽ akce pořádané okresní horolezeckou sekcí „Zdolání všech hřebení, věží a štítů Vysokých Tater“. Po odchodu Oty Gavendy, roce 1966, však nastala všeobecná stagnace v oddíle. V těchto letech dosahovali nejhodnotnějších výkonů Ota Gavenda, který absolvoval více než 160 výstupů ve Vysokých Tatrách až po stupeň obtížnosti. Na Kavkaze byli Ota Gavenda, Petr Rožek, Tomáš Míček, kde absolvovali výstupy klasifikace V, VI, v Julských Alpách Gavenda a Míček klas. III a v bulharské Rile provedli Gavenda a Handzlová výstup klas. III, IV....

U zrodu vodáckého oddílu, který byl založen 6. prosince 1952, stál velký nadšenec, organizátor a zakladatel řady oddílů TJ Ota Gavenda, který patřil také k jeho prvním závodníkům. V prvních letech byla činnost oddílu zaměřena na vodní turistiku a vodní slalom. K nejlepším mužům v tomto sportu patřili Ota Gavenda, Viktor Stoszek a Josef Žiška. V roce 1952 dosáhl velkého úspěchu Ota Gavenda, který jako první Třinečan jel vodácký maratón České Budějovice - Praha, kde skončil na 2. místě a postaral se tak o první velký úspěch třinecké kanoistiky. Vznikem loděnice u Olše v roce 1953 se zlepšily podmínky oddílu a to se projevilo v aktivitě a výsledcích. Již v tomto roce se zúčastnili třinečtí kanoisté přeboru ČSR na hladkých tratích. Ota Gavenda v závodě na 50km F1(???) získal I.VT, která byla vůbec první v kanoistice v Ostravském kraji. Odchodem většiny závodníků do základní vojenské služby činnost oddílu v roce 1955 stagnuje a závodníci se nezúčastňovali žádného přeboru. Oddíl obeslal pouze dva veřejné závody - Moravičany - Olomouc, kde Gavenda v K1 byl třetí a dvojice Stuchlý-Žiška v C2 čtvrtí a Brněnský kilometr....

U zrodu **košíkové** v Třinci stál neúnavný organizátor Ota Gavenda, který již v roce 1950 soustředil kolem sebe hrstku nadšenců a vytvořil družstvo mužů, které hrálo krajskou soutěž....

Počátky oddílu **orientačního běhu** v Třinci se datují rokem 1952, kdy z iniciativy ing. Bedřicha Buška byl v rámci turistického odboru zorganizován první orientační závod. Teprve po roce 1957 však dochází k vývoji tohoto sportu a z dosavadního chození podle mapy se začíná prosazovat jeho čistě sportovní pojetí. V té době s velkým zápalem organi-

zoval na odborném učilišti TŽ běžecovou přípravu orientačních běžců trenér Ota Gavenda a pod jeho vedením se výkonnost chlapců rychle zlepšovala. Avšak až v roce 1964 vzniká při turistickém odboru oddíl orientačního sportu, který se již v roce 1967 osamostatnil. Největší zásluhu na tom měl neúnavný organizátor a vynikající trenér Ota Gavenda. Od roku 1967 začíná systematická příprava od těch nejmenších žáků a žákyň. Již tehdy na sebe upozornila Anna Handzlová, která na základě svých výkonů byla zařazena do čs. reprezentačního družstva. V roce 1968 je Handzlová zařazena do družstva startujícího na MS ve Švédsku, ale přes výborné výkony byla prvním trenérem repre družstva žen nominována jen jako náhradnice. V roce 1969 zvítězila v celostátním žebříčku a jedenáctkrát úspěšně hájila barvy ČSSR. Velkého úspěchu dosáhla na pětidenních závodech ve Švýcarsku, kde se v silné mezinárodní konkurenci prosadil, zásluhou systematické práce Oty Gavendy, také dorostenec Kačmarčík.

Rok 1970 byl vůbec velkým úspěchem třinecké jedničky Handzlové. Porazila řadu špičkových světových závodnic, mezi nimi na mistrovství světa v NDR ve štafetě na posledním úseku mistryni světa Hadlerovou, dále pak několikanásobnou mistryni světa Švédku Lindquistovou a Maďarku Monspartovou. K těmto vynikajícím výsledkům přidala titul mistryně ČSR a ČSSR. Úspěch dovršil dorostenec Kačmarčík, který získal titul dorosteneckého přeborníka ČSSR. Uznání se dostalo i trenéru Gavendovi, který byl jmenován trenérem repre družstva žen ČSSR. Za jeho vedení se posunuly ženy ve světové konkurenci z 5. na 3. místo a získaly dvakrát bronzové medaile na mistrovství světa ve štafetách....

Z členů oddílu byli za své vznikající výkony vyznamenáni Ota Gavenda mistr turistiky, zasloužilý trenér a nositel veřejného uznání „O rozvoj tělovýchovy a sportu III. a II. stupně“, Anna Handzlová byla vyznamenána v roce 1971 titulem mistr sportu, a v roce 1973 zasloužilý mistr sportu, dále pak veřejným uznáním „O rozvoj tělovýchovy a sportu III. stupně“ a medailí „25 let sjednocení tělovýchovy“.

A jak to dopadlo? No, dál už to znáte. Byla svatba veliká, mnoho dětí vychovali, mnoho let spolu spokojeně žili a žijí dodnes. A my se už nemůžeme dočkat, až nejnovější výzkumy moderního vědeckého bádání odkryjí pod nánosy litého prachu další překvapivé skutečnosti ze života neúnavného organizátora a „Cimrmana“ moderní historie sportu Oty Gavendy.

Z archívů vydoloval a z kontextu vytrhl M.Š.

PODÍVEJ, JAK SI TI DVA PODIVNĚ
MAČKAJÍ MEZIČASY.

Jméno	Adresa	Tel. dom.	Tel. zam.	E-mail, mobil
Ptáček Jan 13.8.1974	Meruňkova 10 621 00 Brno	774173		
Ptáček Ladislav 18.7.1953	Silůvky 240 664 45 Silůvky	47225612	0502/921740	
Ptáček Ondřej 22.7.1971	Videňská 27 639 00 Brno	43241165	5140387	ondrej.ptacek@ czlum.mail.abb.com
Ptáček Pavel 14.4.1965	Silůvka 226 664 45 Silůvky	47225925	45213410	pavel.ptacek@bmt.cz
Ptáčková Michaela 12.10.1977	Silůvky 240 664 45 Silůvky	47225612		michaela.ptkov@post.cz
Račanský Václav, Eva 4.1.1981, 27.3.1979	Štouračova 2 635 00 Brno	792898		
Ryglová Hana 26.11.1976	Fučíkova 807 509 00 Hr. Králové	049/5263628		
Říhová Gabriela 6.2.1979	S. Pod Cvilínem 18E 794 01 Krnov			
Schindlerová Martina 5.4.1979	Kozi 3 747 07 Opava	kolej Rosického: 772 00 Olomouc	068/5230677	
Silovská Martina 30.5.1983	Podpěrova 3 621 00 Brno	773669		
Skorkovská Karolína 19.1.1978	Tučkova 22 602 00 Brno	748069		
Skříčka Jan, Anna 25.1.1978, 10.8.1979	Ondrouškova 20 635 00 Brno	793697		
Sláma Dušan 4.12.1947	Jaselská 20 602 00 Brno	41213131	Pastviny 96 624 00 Brno	47212320 slamad@pmucbc.crr.cz
Slámová Hana 16.5.1949	Jaselská 20 602 00 Brno	41213131	Pastviny 96 624 00 Brno	45222323 slamovah@iol.cz
Slámová Veronika 31.10.1973	Jaselská 20 602 00 Brno	41213131		slamova@rect.muni.cz
Smejkal Pavel 24.5.1957	Výstavní 8 603 00 Brno	43235570	41122241	elsys@brno.bohem-net.cz
Sponar Jan, Jiří 26.6.50, 15.12.78	Kamínky 4 634 00 Brno	43218379	41212786	758840,757853
Stará Zdeňka 22.1.1979	Preslova 4 701 00 Ostrava	069/214238	kolej Pal. Vrch, K3/790 Brno	0602-516960 stara@fch.vutbr.cz
Strejček Petr 12.6.1972	Švermova 6 625 00 Brno	773890 354649	41245481	p.strejcek@hbh.cz
Šebesta Vlastislav 17.11.1958	Krausova 3 618 00 Brno	531195	41122284	elsys@brno.bohem-net.cz
Ševčík Martin 3.10.1976	Štouračova 15 635 00 Brno	792365		
Štěpánek Martin 17.1.1973	Úhledná 30 621 00 Brno	41228319	41245481	m.stepanek@hbh.cz
Šuler Josef 16.12.1960	Plevova 5 616 00 Brno	757648		
Trávníčková Hana 21.9.1972	Podbabská 10 621 00 Ivanovice	771495	4521004	
Trtílková Blanka, Jitka 19.4.85, 5.4.84	Lisky 31 624 00 Brno			
Uhmann Petr j.,s. 7.8.83, 21.10.51	Černého 43 635 00 Brno	46211602	45517441	
Uhmannová Tereza 5.4.1980	Černého 43 635 00 Brno	46211602		
Urválek Jiří 17.9.1961	Bieblova 28 613 00 Brno	520116	41191926	jiriu@brno.sgi.com
Zabloudil Pavel 7.12.1950	Palackého 6 612 00 Brno	41245159	41558432	zabloudil@brn.pvt.cz
Zedník Jakub 29.12.1984	Ečerova 10 635 00 Brno	46210479		

Quiz pro Vás: Kdo je na obrázku?

- a) Reinhold Messner po návratu z vrcholu K2 (8662m) v březnu 1985
- b) Vladimír Brabec po skončení kytarového koncertu na Antarktidě
- c) Eskymo Welcl
- d) Ota Gavenda, zakladatel horolezeckého oddílu v Těšínských Beskydech, po jedné zimní záchranné akci
- e) David Hasselhoff při surfování ve Venice Beach, L. A.
- f) Někdo jiný

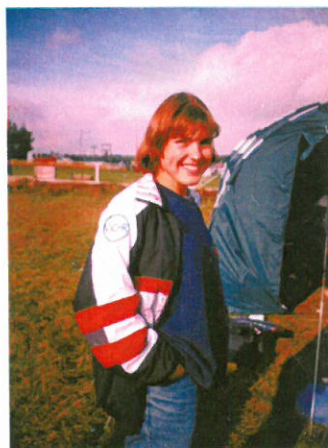
Správné odpovědi posílejte na správnou adresu.

Na JMS ve Francii nás reprezentovali: R. Čech, R. Heczko,
E. Juřeniková, M. Schindlerová, Z. Stará

Horský OB Švýcarsko, 6. místo

M-ČR klasika D20, 1. místo

M-ČR štafety muži, 3. místo

M-ČR štafety ženy, 1. místo